

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy-Klimek
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSR del. Magdalena Kimel (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2019 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa R. S. (1), R. S. (2), P. S. (1)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o odszkodowanie i przywrócenie do pracy,

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 8 czerwca 2018 r. **sygn. akt** IV P 261/16

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie pierwszym w ten sposób, że odsetki ustawowe za opóźnienie zasądza od dnia 24 maja 2016 roku.
2. w punkcie drugim w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 433.407,00 zł (czteryście trzydzieści trzy tysiące czterysta siedem złotych) tytułem dalszego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 roku,
3. w punkcie trzecim w ten sposób, że odsetki ustawowe za opóźnienie zasądza od dnia 24 maja 2016 roku,
4. w punkcie czwartym w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 187.525,00 zł (sto osiemdziesiąt siedem tysięcy pięćset dwadzieścia pięć złotych) tytułem dalszego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 roku,
5. w punkcie piątym w ten sposób, że w miejsce zasądzzonego odszkodowania przywraca powoda R. S. (2) do pracy u pozwanej na dotychczasowych warunkach,

6. w punkcie szóstym w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda R. S. (2) kwoty 7.411,99 zł (siedem tysięcy czterysta jedenaście złotych i 99/100) za miesiąc maj 2016 roku i po 8.500 zł (osiem tysięcy pięćset złotych) miesięcznie od dnia 1 czerwca 2016 r. do dnia wydania wyroku, tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia pracy przez powoda w terminie 7 dni od dnia wydania wyroku,

7. oddała powództwo R. S. (2) w pozostałym zakresie,

8. w punkcie siódmym w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 9.720 zł (dziewięć tysięcy siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu,

9. w punkcie ósmym w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 9.720 zł (dziewięć tysięcy siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu,

10. w punkcie dziewiątym w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda R. S. (2) kwotę 10.080 zł (dziesięć tysięcy osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu,

II. oddała apelację w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 25.721 zł (dwadzieścia pięć tysięcy siedemset dwadzieścia jeden złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym,

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 11.402 zł (jedenaście tysięcy czterysta dwa złote) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym,

V. zasądza od pozwanej na rzecz powoda R. S. (2) kwotę 9.270 zł (dziewięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Magdalena Kimel (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 139/18

UZASADNIENIE

Powód R. S. (1) w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 478.406,25 zł wraz z odsetkami od dnia 24 maja 2016 roku z tytułu świadczeń wyrównawczych przysługujących powodowi na mocy umowy o pracę w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia 6 maja 2016 roku do 31 grudnia 2018 roku z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów prawa. Ewentualnie powód wniósł o zasądzenie ww. kwoty wraz z odsetkami od dnia 24 maja 2016 roku z tytułu odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów prawa.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż był zatrudniony u pozwanej od 1 sierpnia 2000 roku. Aneksem z dnia 30 listopada 2015 roku do umowy o pracę łączącej strony zatrudniono powoda u pozwanej na stanowisku dyrektora zarządzającego. W aneksie wskazano, iż pracodawca miał dołożyć wszelkich starań, by powód był zatrudniony co najmniej 3 lata, czyli do dnia 31 grudnia 2018 roku. Powód wskazał, iż w aneksie określono jego wynagrodzenie na kwotę 15.000 zł. Zawarto również zapis, że w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę zawartej między stronami z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 kodeksu pracy przed upływem 31 grudnia 2018 roku powodowi będzie przysługiwało według wyboru świadczenie wyrównawcze lub odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku. W uzasadnieniu wskazano, iż dnia 5 maja 2016 roku rozwiązano z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p. podając pozorne przyczyny rozwiązania umowy i wskazując, że działania powoda były niekorzystne dla pozwanej i inwestora strategicznego. W uzasadnieniu

powód podniósł, iż jego działania związane z podwyższeniem wynagrodzenia części pracowników nie były bezprawne i nie naruszył on podstawowych obowiązków pracowniczych. Podniósł, iż pozwana dokonała rozwiązania umowy o pracę z przekroczeniem ustawowego terminu.

Do Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach wpłynął również pozew wniesiony przez R. S. (2) przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda wynagrodzenia w kwocie 8.500 zł brutto miesięcznie za okres pozostawania bez pracy od 6 maja 2016 roku do dnia wydania wyroku wraz z odsetkami. W toku przesłuchania w charakterze strony powód nie podtrzymał żądania w zakresie przywrócenia do pracy i domagał się wyłącznie odszkodowania. Jednak na pytania swojego pełnomocnika wskazał, że jeżeli dla zasądzenia wynagrodzenia konieczne jest przywrócenie powoda do pracy, to jest gotów nadal pracować (k. 1625 verte). W konsekwencji uznano, że podtrzymuje dotychczasowe żądania pozwu.

Uzasadniając swoje stanowisko R. S. (2) wskazał, iż u pozwanej zatrudniony był od 1 września 2000 roku. Podał, że aneksem z dnia 30 listopada 2015 roku do umowy o pracę zawartej z pozwaną ustalono miesięczne wynagrodzenie powoda na kwotę 8.500 zł. W dniu 5 maja 2016 roku rozwiązano z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p. Powód wskazał, że pracodawca w piśmie rozwiązującym umowę o pracę wskazał niesłusznie, że powód działał na szkodę spółki podwyższając aneksem z dnia 30 listopada 2015 roku swoje wynagrodzenie. Powód wskazał w uzasadnieniu identyczne zarzuty w stosunku do pozwanej, na które powoływał się powód R. S. (1).

Sprawa zawisła przed Sądem Rejonowym w T. G. pod sygn. akt IV P 262/16.

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w T. G. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. powód P. S. (1) domagał się zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 207.025 zł wraz z odsetkami od dnia 24 maja 2016 roku z tytułu świadczeń wyrównawczych przysługujących powodowi na mocy umowy o pracę w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia 6 maja 2016 roku do 31 grudnia 2018 roku z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów prawa. Ewentualnie powód wniósł o zasądzenie ww. kwoty wraz z odsetkami od dnia 24 maja 2016 roku z tytułu odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów prawa.

Uzasadnienie pozwu było tożsame z uzasadnieniem pozwu wniesionego przez R. S. (1).

Sprawa zawisła przed Sądem Rejonowym w T. G. pod sygn. akt IV P 263/16.

Zarządzeniem z dnia 1 czerwca 2016 roku, sygn. akt IV P 261/16 Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy o sygn. akt IV P 261/16, IV P 262/16 oraz IV P 263/16. Sprawy prowadzono pod wspólną sygn. akt IV P 261/16.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od każdego z powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wraz z odpowiedzią na pozew pozwana wniosła o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach wskazując, że żona powoda R. S. (1), synowa R. S. (2) i bratowa P. S. (1) A. S. (1), jest pracownikiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach, nadto matka A. S. (1) była wieloletnim pracownikiem tego Sądu, co mogłoby mieć wpływ na bezstronność Sądu.

Uzasadniając swoje stanowisko w zakresie żądań objętych pozvem pozwana podniosła, iż wszystkie połączone do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia powództwa są całkowicie bezpodstawne i nie zasługują na uwzględnienie. W uzasadnieniu pozwana przyznała, iż powodowie byli zatrudnieni u pozwanej. Wskazała, że kolejnymi aneksami do umów o pracę zwiększało się ich wynagrodzenie. Pozwana przyznała, że w dniu 5 maja 2016 roku w rozwiązała z powodami umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Pozwana podała, że aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku oraz z dnia 11 grudnia 2015 roku, podwyższający wynagrodzenie A. S. (1), w imieniu pozwanej zawierał R. S. (1), zaś aneks z dnia 30 listopada 2015 roku do umowy o pracę R. S. (1) podpisał A. K. – pełnomocnik pozwanej

spółki. W uzasadnieniu pozwana podała, że jej sytuacja finansowa w 2013 roku była zła, ogłoszono upadłość spółki z możliwością zawarcia układu. Inwestorem i obecnie jedynym wspólnikiem pozwanej jest (...) Sp. z o.o. w K.. Negocjacje w sprawie sprzedaży udziałów między spółkami trwały do lutego 2016 roku. Inwestor przeprowadził badanie dokumentacji pozwanej spółki. Dnia 6 lutego 2016 roku zawarto umowę sprzedaży udziałów pozwanej spółki. Pozwana podkreśliła, iż ani powodowie, ani sprzedająca udziały J. S. nie poinformowali pozwanej o zawartych aneksach. Dopiero w dniu 6 kwietnia 2016 roku R. S. (1) poinformował (...) Sp. z o.o. o aneksach. Pozwana podkreśliła, że działania powodów polegające na zatajeniu ważnych informacji zwiększających zobowiązania spółki skierowane były na jej szkodę. Podkreśliła, że utraciła do powodów zaufanie, w związku z czym nie było możliwym ich dalsze zatrudnianie. Pozwana wskazała, iż zarzut powodów dotyczący przekroczenia ustawowego terminu do rozwiązania z powodami umów o pracę nie może się ostać, bo pozwana o szkodzie i jej sprawcach dowiedziała się dopiero w dniu 6 kwietnia 2015 roku.

W kolejnych pismach procesowych strony podtrzymywały swoje dotychczasowe stanowiska, składając dodatkowe wnioski dowodowe.

W związku z toczącym się śledztwem, w którym jako pokrzywdzeni występowali pozwana oraz jej jedyny udziałowiec, Sąd Rejonowy w T. G. na mocy art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie postanowieniem z dnia 6 marca 2017 roku, sygn. akt IV P 261/16.

Wniosek o wyłączenie wnieśli również sędziowie Sądu Rejonowego w T. G.

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt VIII Po 4/16 oddalił oba wnioski o wyłączenie sędziów Sądu Rejonowego w T. G. wskazując, iż nie zostało wykazane, by sędziowie Sądu Rejonowego w T. G. pozostawali w zażyłych relacjach z A. S. (1) i jej matką, co mogłoby wpływać na ich bezstronność w rozpoznaniu sprawy.

Na powyższe postanowienie pozwana wniosła zażalenie do Sądu Apelacyjnego w K.. Sąd Apelacyjny w K. postanowieniem z dnia 17 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt III APz 41/16 zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w K. i wyłączył od rozpoznania sprawy zawisłej pod sygn. akt IV P 261/16 Sędziów Sadu Rejonowego w T. G.: A. C., M. K. (1), M. K. (2), D. B., B. O. i M. G., oddalając zażalenie w pozostałym zakresie.

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2017 roku, sygn. akt IV P 261/16 Sąd Rejonowy podjął zawieszony postępowanie.

Pismem z dnia 18 września 2017 roku pozwana złożyła wniosek o wyłączenie sędziego Sadu Rejonowego w T. G., A. S. (2) od rozpoznania niniejszej sprawy, wskazując na brak bezstronności i obiektywizmu. Wniosek ten Sąd Rejonowy oddalił postanowieniem z dnia 23 października 2017 roku, na które pismem z dnia 6 listopada 2017 roku pozwana wniosła zażalenie. Zażalenie oddalił Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 21 grudnia 2017 roku, sygn. akt VIII Pz 45/17.

W toku postępowania powód R. S. (1) wniósł skargę na naruszenie przez Sąd Rejonowy w T. G. prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez zbędnej zwłoki, domagając się zasądzenia kwoty 20.000 zł. Pismem z dnia 31 października 2017 roku powód cofnął skargę. Postanowieniem z dnia 8 listopada 2017 roku w sprawie o sygn. akt VIII S 1/17 Sąd Okręgowy w G. umorzył postępowanie w przedmiocie skargi powoda R. S. (1).

W dniu 8 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w T. G. wydał wyrok w sprawie o sygn. akt IV P 261/16, w którym:

- zasądził od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 45.000 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;***
- oddalił powództwo R. S. (1) w pozostałym zakresie;***

- 3. zasądził od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 19.500 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;**
- 4. oddalił powództwo P. S. (1) w pozostałym zakresie;**
- 5. zasądził od pozwanej na rzecz powoda R. S. (2) kwotę 25.500 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę;**
- 6. oddala powództwo R. S. (2) w pozostałym zakresie;**
- 7. zasądził od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 25.001 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 8. zasądził od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 11.432 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 9. zasądził od pozwanej na rzecz powoda R. S. (2) kwotę 6.180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 10. wyrokowi w pkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 15.000 zł brutto;**
- 11. wyrokowi w pkt 3 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.500 zł brutto;**
- 12. wyrokowi w pkt 5 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 8.500 zł brutto.**

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana Spółka została zarejestrowana w KRS w 2002 roku. Udziałowcami spółki byli początkowo J. S., R. S. (1) i J. B.. W 2014 roku J. S. objęła 100% udziałów w Spółce. J. S. jest żoną R. S. (2), P. i R. S. (3) są ich synami. A. S. (1) jest ich synową i żoną R. S. (1). Spółka zajmowała się między innymi wykonywaniem instalacji elektrycznych, wodno-kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych i klimatyzacyjnych, zaopatrywaniem i wytwarzaniem pary wodnej, gorącej wody i powietrza do układów klimatyzacyjnych.

W dniu 25 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w G. postanowieniem wydanym w sprawie sygn. akt XII GU 3/13 ogłosił upadłość Spółki z możliwością zawarcia układu. Sąd Upadłościowy zatwierdził układ dłużnika z wierzycielami. Wniosek o ogłoszenie upadłości zgłosił R. S. (1), działający wówczas w imieniu pozwanej. Wniosek zgłoszono, gdyż Spółka nie mogła zaspokoić swoich zobowiązań na kwotę około 8.100.000 zł i wykazywała stratę. Wartość szacunkowa majątku Spółki wynosiła 6.314.500,00 zł. Do majątku zaliczono trzy kotłownie gazowe w T., Zakład (...) w T. oraz Zakład (...) w P., a także środki transportu i wyposażenie. Należności krótkoterminowe spółki na dzień składania wniosku wynosiły 2.872.618,50 zł. W stosunku do Spółki toczyły się postępowania egzekucyjne skierowane do jej majątku. Warunkiem zawarcia układu było poszukiwanie na rynku branżowym zewnętrznego inwestora, którym okazała się (obecnie) Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. – obecnie jedyny wspólnik pozwanej. To Spółka (...) zgłosiła się do pozwanej z propozycją kupna udziałów. Na dzień 31 grudnia 2012 roku wartość aktywów obrotowych pozwanej Spółki wynosiła 4.463.757,44 zł, wartość aktywów trwałych wynosiła 5.345.744,49 zł, wysokość zobowiązań i rezerw na zobowiązania wynosiła 8.390.744,86 zł, strata netto wynosiła 129.199,31 zł zaś należności krótkoterminowe Spółki wynosiły 2.872.618,50 zł.

Dalej Sąd I instancji ustalił, że proces negocjacji w sprawie sprzedaży udziałów pozwana i jej potencjalny inwestor rozpoczęli na początku 2015 roku. Dnia 22 stycznia 2015 roku pozwana reprezentowana przez R. S. (1) oraz Spółka (...) a.s. podpisały umowę o zachowaniu poufności. Negocjacje w sprawie sprzedaży udziałów prowadzili z ramienia pozwanej R. S. (1), R. S. (2) i P. S. (1), odpowiedzialny za kwestie techniczne. Wszystkie niezbędne dokumenty potencjalny inwestor otrzymał od pozwanej drogą elektroniczną.

W okresie od lutego do sierpnia 2015 roku na zlecenie (...) a.s. u pozwanej przeprowadzono badanie due diligence dokumentacji pozwanej. Badanie zakończono raportem na dzień 31 sierpnia 2015 roku. Przedmiotem badań były między innymi warunki zatrudnienia powodów oraz zakres zobowiązań pozwanej wobec pracowników. Opinia prawna przygotowana w ramach due diligence wskazywała na istotne zagrożenia wynikające z treści umowy dzierżawy

zawartej z gminą P., wraz z rekomendacjami jakie należałoby wprowadzić zmiany w tej umowie, przed zawarciem aneksu przedłużającego. Rekomendacja została przekazana R. i R. S. (1). Po objęciu funkcji prezesa pozwanej, już po zwolnieniu powodów, R. Z. spotkał się z przedstawicielami rady miasta i z burmistrzem. Gmina wyraziła duże zaniepokojenie i zdziwienie brakiem informacji o tym, że nastąpiła sprzedaż udziałów Spółki. Następnie rozpoczęto negocjacje do aneksu nr (...) do umowy, w którym zmieniono termin przedłużenia tej umowy do 2042 roku, który pozwalał amortyzować wszystkie nakłady poniesione w trakcie aneksu. Usunięto zapisy, które umożliwiały wypowiedzenie umowy bez winy stron. Taka uchwała została podjęta w czerwcu 2016 roku, której załącznikiem był wynegocjowany aneks nr (...). Wcześniej umowa była bardzo niekorzystnie sformułowana dla spółki. Samo przedłużenie umowy bez zmian zapisów nakładało na spółkę zobowiązanie wydania 12 mln zł netto na inwestycje z ryzykiem, że może zostać wypowiedziana umowa, a nakłady zostały nieodpłatnie przekazane do gminy. Z gminą P. kontaktował się zawsze R. S. (2). O umowie dzierżawy z gminą P. Spółka (...) powzięła informacje na etapie due diligence.

Następnie Sąd Rejonowy ustalił, że w okresie od sierpnia do listopada 2015 roku trwały negocjacje, w których uczestniczyli powodowie, z wyjątkiem P. S. (1), który jedynie dwukrotnie uczestniczył w spotkaniach. Przed podjęciem negocjacji miał zostać podpisany list intencyjny, którego ostatecznie potencjalny nabywca nie podpisał. Z treści listu intencyjnego wynikała wola potencjalnego zbywcy zachowania miejsc pracy dla powodów. Podczas negocjacji ustalono cenę sprzedaży udziałów oraz ostateczne warunki transakcji. W tym okresie miało miejsce kilka spotkań powodów z przedstawicielami spółki (...). W listopadzie 2015 roku ustalono ostateczną treść umowy sprzedaży udziałów pozwanej. Cenę sprzedaży uzgodniła J. S. i obecny wspólnik pozwanej Spółki. J. S. nie brała udziału w negocjacjach, podpisała jedynie umowę sprzedaży udziałów pozwanej. J. S. rzadko bywała w siedzibie pozwanej przed sprzedażą udziałów, nie znała się na prowadzeniu firmy. Nie podejmowała w sprawie Spółki istotnych decyzji, zajmował się tym R. S. (2), który informował ją czasem o podejmowanych działaniach.

Umowa sprzedaży udziałów miała zostać zawarta już w grudniu 2015 roku, z przyczyn leżących po stronie inwestora do tego nie doszło. Negocjacje trwały z przerwami od lutego 2015 roku. W negocjacjach z ramienia pozwanej uczestniczył prezes zarządu – R. S. (1), R. S. (2) oraz pełnomocnik pozwanej – A. K.. Ze strony (...) a.s. w negocjacjach brali udział Z. Samiec, T. B., R. T. (1), J. M. oraz P. B.. Warunkiem sprzedaży udziałów była gwarancja zatrudnienia dla powodów. Był to jeden z głównych warunków sprzedającego. Gwarancje zatrudnienia dla R. i P. S. (1) były również przedmiotem negocjacji. Przedmiotem negocjacji było również wynagrodzenie R. S. (1). Zgodnie z ustaleniami miał on być odpowiedzialnym za zatrudnienie w pozwanej Spółce. W umowie sprzedaży udziałów nie zawarto gwarancji dla R. i P. S. (1), w ich przypadku czyniono jedynie ustne ustalenia. P. S. (1) nie występował do pracodawcy o udzielenie mu 3-letniej gwarancji zatrudnienia, rozmawiał w sprawie podwyżki. Nie brał on udziału w negocjacjach dotyczących jego gwarancji zatrudnienia, o gwarancjach dowiedział się od ojca.

W okresie od listopada 2015 roku do zawarcia umowy sprzedaży oddziałów powodowie oraz przedstawiciele inwestora byli w stałym kontakcie mailowym. M. porozumiewali się również pełnomocnicy pozwanej i inwestora.

Umowę sprzedaży udziałów pozwanej podpisano 4 lutego 2016 roku. Została ona zawarta między J. S. – jedynym (...) Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o. w K.. Cena udziałów wyniosła ostatecznie 8.600.000 zł. Zgodnie z treścią pkt 5 lit. x umowy Sprzedający zapewnił Kupującego, że wedle wiedzy Sprzedającego Sprawozdania (...) w pełni ujmują wszystkie nieściągalne oraz wątpliwe wierzytelności, wszystkie zobowiązania (obecne, warunkowe oraz inne, wg wartości nominalnej) oraz wszystkie zobowiązania finansowe według stanu na daty sporządzenia Sprawozdań (...). Zgodnie z treścią pkt 5 lit. y wedle wiedzy Sprzedającego w stosunku do bilansu Spółki według stanu na dzień 31 sierpnia 2015 roku Spółka nie ma żadnych nieujawnionych, ukrytych istotnych zobowiązań (w tym umownych lub wynikających z jednostronnych czynności prawnych) wobec Sprzedającego, jak również osób trzecich, nie zostały też zaciągnięte przez Spółkę przyszłe zobowiązania wobec Sprzedającego oraz osób trzecich, które są istotne z punktu widzenia przyszłych wyników finansowych Spółki, w szczególności nie ma ukrytych, nieujawnionych istotnych zobowiązań wobec Sprzedającego lub innych podmiotów lub osób fizycznych, które są obiektywnie niekorzystne dla Spółki. W umowie Kupujący potwierdził, że w oparciu o przeprowadzony due diligence Spółki jej stan majątkowy jest mu znany i

wartość zobowiązań Spółki (obecnych i przyszłych w tym również niewymagalnych) oraz wartość środków pieniężnych oraz innych aktywów Spółki.

Integralną część umowy stanowiło 7 załączników. Załącznik nr 7 dotyczył warunków zatrudnienia R. S. (1) oraz pełnienia przez niego funkcji członka zarządu pozwanej. Na mocy załącznika R. S. (1) zachowywał stanowisko prezesa zarządu pozwanej i został zatrudniony jako dyrektor zarządzający na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, nie krótszy niż 3 lata, licząc od dnia zawarcia umowy sprzedaży udziałów. Pozwana miała możliwość odwołania go z funkcji prezesa w okresie trwania umowy o pracę wyłącznie z ważnych przyczyn dotyczących jego osoby, w tym w związku z działaniem na szkodę pozwanej. Kupujący jednocześnie oświadczył, że w przypadku zmian podmiotowych związanych ze Spółką, R. S. (1) będzie pełnił funkcję członka zarządu. Załącznikiem nr 7 ustalono wynagrodzenie R. S. (1) na poziomie minimum 14.000 zł miesięcznie w okresie trwania umowy o pracę. Nadto R. S. (1) był uprawniony do innych świadczeń korporacyjnych obowiązujących w (...). W razie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy i o pracę zawartej z powodem z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 k.p. przed upływem 3 lat licząc od dnia zawarcia niniejszej umowy R. S. (1) miało przysługiwać według wyboru świadczenie wyrównawcze w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego jego umowa o pracę miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 lata lub prawo do odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego jego umowa o pracę miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 lata. W razie niekorzystnej dla R. S. (1) zmiany umowy o pracę w odniesieniu do warunków ustalonych w umowie sprzedaży udziałów i jej załącznikach przed upływem 3 lat licząc od dnia jej zawarcia, powodowi miało przysługiwać świadczenie wyrównawcze w wysokości różnicy między wartością świadczeń ustalonych umową i załącznikami, a wartością świadczeń wynikających ze zmienionych warunków umowy o pracę za czas, do którego umowa o pracę miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 lata.

Przed zawarciem umowy sprzedaży udziałów nikt nie nałożył na R. S. (1) obowiązku informowania Spółki (...) o zaciąganiu jakichkolwiek zobowiązań przez pozwaną.

Sąd I instancji ustalił również, że R. S. (1) był zatrudniony w pozwanej Spółce od 1 sierpnia 2000 roku na mocy umowy o pracę na czas określony na okres 1 miesiąca na stanowisku zastępcy dyrektora ds. ekonomiczno-finansowych z wynagrodzeniem w kwocie 2.200 zł brutto. Umową z dnia 1 września 2000 roku Spółka zatrudniła go na czas nieokreślony na identycznym stanowisku oraz z identycznym, jak uprzednio wynagrodzeniem. Umowa była zmieniana kilkoma aneksami, którymi zwiększano stopniowo uposażenie powoda R. S. (1). Od 2002 roku do 27 maja 2014 roku, kiedy podpisano kolejny aneks wynagrodzenie powoda wzrosło o 7.800 zł brutto. Ostatni aneks powód R. S. (1) podpisał dnia 30 listopada 2015 roku. Aneksem zwiększono jego uposażenie z 10.000 zł do 15.000 zł brutto, udzielono mu gwarancji zatrudnienia na okres co najmniej 3 lat, tj. od 1 stycznia 2016 roku do 31 grudnia 2018 roku; ograniczono przypadki dopuszczalności odwołania z funkcji prezesa zarządu pozwanej; udzielono mu gwarancji objęcia funkcji członka zarządu na wypadek zmian podmiotowych pozwanej Spółki; zagwarantowano świadczenia korporacyjne obowiązujące w (...) a.s.; zagwarantowano samochód służbowy; dodano postanowienia umowne, na mocy których na wypadek rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę z R. S. (1) z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 k.p. przed dniem 31 grudnia 2018 roku będzie mu przysługiwało wynagrodzenie za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku albo będzie on uprawniony do odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku; dodano zapis, zgodnie z którym R. S. (1), na wypadek dokonania niekorzystnych zmian umowy przed dniem 31 grudnia 2018 roku będzie uprawniony do świadczenia wyrównawczego w wysokości różnicy między wartością świadczenia ustaloną w umowie, a wartością świadczeń wynikających ze zmienionych warunków umowy o pracę za czas od dnia niekorzystnej zmiany umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku.

W okresie od 1 lutego 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku powód R. S. (1) pełnił u pozwanej funkcję prezesa zarządu. Od 1 stycznia 2016 roku do dnia 5 maja 2016 roku był dyrektorem zarządzającym pozwanej.

Powód P. S. (1) był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas określony z dnia 1 października 2012 roku do dnia 30 września 2014 roku na stanowisku inspektora ds. budowlano – montażowych z wynagrodzeniem 1.600 zł brutto miesięcznie. Umowę zmieniano aneksami, zwiększając stopniowo wynagrodzenie powoda oraz

zmieniając jego stanowiska, a także zatrudniając go w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony. Od października 2012 roku do stycznia 2015 roku jego wynagrodzenie wzrosło o 2.900 zł brutto. Aneksiem z dnia 30 listopada 2015 roku zwiększono jego wynagrodzenie z 4.500 zł do 6.500 zł brutto miesięcznie; udzielono mu gwarancji zatrudnienia na okres co najmniej 3 lat, tj. do dnia 31 grudnia 2018 roku; dodano postanowienia umowne, na mocy których na wypadek rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę z R. S. (1) z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 k.p. przed dniem 31 grudnia 2018 roku będzie mu przysługiwało wynagrodzenie za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku albo będzie on uprawniony do odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku; dodano zapis, zgodnie z którym R. S. (1), na wypadek dokonania niekorzystnych zmian umowy przed dniem 31 grudnia 2018 roku będzie uprawniony do świadczenia wyrównawczego w wysokości różnicy między wartością świadczenia ustaloną w umowie, a wartością świadczeń wynikających ze zmienionych warunków umowy o pracę za czas od dnia niekorzystnej zmiany umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Powód R. S. (2) był zatrudniony w pozwanej Spółce na podstawie umowy o pracę z dnia 1 września 2000 roku zawartej na czas pełnienia funkcji członka zarządu pozwanej – prezesa zarządu. Jego miesięczne wynagrodzenie ustalono na kwotę 2.500 zł brutto. Aneksami do umowy o pracę zwiększono jego wynagrodzenie do kwoty 6.500 zł brutto miesięcznie, obowiązującej od dnia 1 stycznia 2002 roku. Kolejną umowę o pracę z pozwana powód R. S. (2) zawarł dnia 1 lutego 2011 roku. Umowę zawarto do dnia 31 sierpnia 2013 roku. Powód został zatrudniony na stanowisku doradcy prezesa zarządu z wynagrodzeniem 6.500 zł brutto. Prócz tego otrzymywał inne, zgodne z regulaminem wynagradzania pozwanej, składniki, a to chociażby miał prawo do premii uznaniowej. Aneksiem z dnia 30 listopada 2015 roku zwiększono uposażenie powoda do kwoty 8.500 zł brutto oraz przedłużono okres obowiązywania umowy do dnia 31 sierpnia 2018 roku. Obecnie powód jest już na emeryturze.

We wrześniu 2015 roku została zawarta umowa o pracę na czas określony z A. P. ona ostatecznie na $\frac{3}{4}$ etatu, umowa miała trwać do sierpnia 2016 roku. Faktycznie A. S. (1) pracowała u pozwanej do kwietnia 2016 roku, później przebywała na zwolnieniu lekarskim. Aneksiem w 2015 roku podwyższono jej wynagrodzenie.

Aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku do umów o pracę z R. S. (2) i P. S. (1) oraz aneks z dnia 11 grudnia 2015 roku do umowy o pracę A. S. (1) podpisał w imieniu pozwanej R. S. (1). Aneks do jego umowy o pracę podpisał A. K., pełnomocnik powołany uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej z dnia 30 listopada 2015 roku. Pełnomocnik był upoważniony do reprezentowania Spółki w sprawie zawarcia aneksu do umowy o pracę z dnia 1 września 2000 roku zawartej z R. S. (1). Aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku weszły w życie 1 stycznia 2016 roku.

Ostatnimi aneksami do umów o pracę powodów premię wypłacaną miesięcznie zaliczono do wynagrodzenia, zasadniczo jedynie wynagrodzenie R. S. (1) i P. S. (1) wzrosło.

Pozwana w dniu 5 maja 2016 roku rozwiązała z każdym z powodów umowę o pracę bez wypowiedzenia.

Pozwana jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z R. S. (1) wskazała na ciężkie naruszenie przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych, polegające na braku należytej dbałości o dobro zakładu pracy i podjęcie działań, które naraziły Spółkę na szkodę oraz doprowadziły do zaciągnięcia niekorzystnych dla Spółki zobowiązań finansowych wobec pracowników Spółki, jak również do wyrządzenia szkody inwestorowi strategicznemu Spółki, (...) Sp. z o.o. w K.. Pozwana zarzuciła również R. S. (1) popełnienie przestępstwa polegającego na doprowadzeniu obecnego wspólnika Spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, jak również przestępstwa polegającego na tym, że jako prezes zarządu Spółki, będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi osoby prawnej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie udzielonych uprawnień, wyrządził Spółce znaczną szkodę majątkową. Okoliczności te według pozwanej uniemożliwiły dalsze zatrudnienie powoda na stanowisku prezesa zarządu oraz dyrektora zarządzającego pozwanej. Pozwana w uzasadnieniu rozwiązania umowy o pracę wyjaśniła, iż aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku zawarte przez pozwaną były dla niej szkodliwe i niekorzystne. Pozwana zarzuciła powodowi zatajenie, podczas negocjacji i przed podpisaniem umowy sprzedaży udziałów pozwanej, informacji o podpisanych aneksach z dnia 30 listopada 2015 roku.

Przed podpisaniem umowy sprzedaży Spółka (...) pozytywnie oceniała R. S. (1).

Na miejsce R. S. (1) pozwana nie zatrudniła nowego pracownika. Jego kompetencje przejął R. P. i A. L..

Pozwana jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z P. S. (1) wskazała na ciężkie naruszenie przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych, polegające na braku należytej dbałości o dobro zakładu pracy i podjęcie działań, które naraziły Spółkę na szkodę oraz doprowadziły do zaciągnięcia niekorzystnych dla Spółki zobowiązań finansowych wobec pracowników Spółki, jak również do wyrządzenia szkody inwestorowi strategicznemu Spółki, (...) Sp. z o.o. w K.. Pozwana zarzuciła również P. S. (1) popełnienie przestępstwa polegającego na doprowadzeniu obecnego wspólnika Spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Okoliczność ta według pozwanej uniemożliwiła dalsze zatrudnienie powoda na stanowisku kierownika ds. technicznych i eksploatacji Spółki. Pozwana w uzasadnieniu rozwiązania umowy o pracę wyjaśniła, iż aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku zawarte przez pozwaną były dla niej szkodliwe i niekorzystne. Pozwana zarzuciła powodowi zatajenie, podczas negocjacji i przed podpisaniem umowy sprzedaży udziałów pozwanej, informacji o podpisanych aneksach z dnia 30 listopada 2015 roku.

Pozwana jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z R. S. (2) wskazała na ciężkie naruszenie przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych, polegające na braku należytej dbałości o dobro zakładu pracy i podjęcie działań, które naraziły Spółkę na szkodę oraz doprowadziły do zaciągnięcia niekorzystnych dla Spółki zobowiązań finansowych wobec pracowników Spółki, jak również do wyrządzenia szkody inwestorowi strategicznemu Spółki, (...) Sp. z o.o. w K.. Pozwana zarzuciła również R. S. (2) popełnienie przestępstwa polegającego na doprowadzeniu obecnego wspólnika Spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Okoliczność ta według pozwanej uniemożliwiła dalsze zatrudnienie powoda na stanowisku doradcy prezesa zarządu Spółki. Pozwana w uzasadnieniu rozwiązania umowy o pracę wyjaśniła, iż aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku zawarte przez pozwaną były dla niej szkodliwe i niekorzystne. Pozwana zarzuciła powodowi zatajenie, podczas negocjacji i przed podpisaniem umowy sprzedaży udziałów pozwanej, informacji o podpisanych aneksach z dnia 30 listopada 2015 roku.

Po rozwiązaniu umów o pracę z powodami (...) Sp. z o.o. nie zwracała się do J. S. o rozwiązanie umowy sprzedaży udziałów, nie zwracała się o zawarcie aneksu dostosowującego warunki umowy o pracę do załącznika nr 7 umowy sprzedaży udziałów.

Pozwana wypłaciła R. S. (2) wynagrodzenie za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2016 roku w kwocie 5.928,03 zł. Pozwana Spółka wypłaciła P. S. (1) tytułem wynagrodzenia za styczeń 2016 roku kwotę 4.512,05 zł, za luty 2016 roku kwotę 4.325,05 zł, za marzec 2016 roku kwotę 4.310,05 zł, za kwiecień 2016 roku kwotę 4.306,05 zł. R. S. (1) tytułem wynagrodzenia za styczeń 2016 roku otrzymał od pozwanej 10.457,08 zł, za luty 2016 roku 10.430,08 zł, za marzec 2016 roku 10.414,08 zł, za kwiecień 2016 roku 10.410,08 zł.

Pismem z dnia 17 maja 2016 roku powód R. S. (1) wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 480.000 zł, na którą złożyła się kwota 15.000 zł wynagrodzenia z umowy o pracę za okres od 1 maja 2016 roku do 31 grudnia 2018 roku. W uzasadnieniu wezwania do zapłaty R. S. (1) wskazał, iż w stosunku do niego nie mógł mieć zastosowania art. 52 § 1 k.p. Również powód P. S. (1) wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 207.025 zł. W wezwaniach określono pozwanej termin pięciodniowy do zapłaty wskazanych sum pieniężnych, licząc od dnia otrzymania wezwania. Pozwana wezwania do zapłaty odebrała w dniu 19 maja 2016 roku.

Wnioskiem z dnia 6 maja 2016 roku skierowanym do Krajowego Rejestru Sądowego pozwana domagała się zmiany danych w rejestrze przedsiębiorców. Podstawę wniosku stanowiły uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej Spółki z dnia 4 maja 2016 roku oraz z dnia 5 maja 2016 roku, mocą których odwołano z funkcji prezesa zarządu R. S. (1) i powołano na tę funkcję R. Z..

W dniu 3 marca 2016 roku pozwana reprezentowana przez prezesa zarządu R. S. (1) zawarła umowę z (...) Sp. z o.o. w K.. Przedmiotem umowy była sprzedaż i dostarczenie (...) Sp. z o.o. w K. miału węglowego. Umowę zrealizowano na podstawie zamówienia z dnia 31 marca 2016 roku.

Zaświadczeniem z dnia 20 czerwca 2016 roku prezes zarządu pozwanej, R. Z. potwierdził, iż P. S. (1) w ostatnich trzech miesiącach zatrudnienia otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 6.500 zł brutto, R. S. (1) w kwocie 15.000 zł brutto, zaś R. S. (2) w kwocie 8.500 zł brutto. Zgodnie z listami płac za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2016 roku takie wynagrodzenie było im wypłacane. W maju 2016 roku P. S. (1) wypłacono tytułem wynagrodzenia 744,36 zł, R. S. (1) wypłacono 1.494,13 zł, zaś R. S. (2) kwotę 866,73 zł. A. S. (1) otrzymała 1.773,49 zł.

Dnia 28 sierpnia 2002 roku pozwana reprezentowana przez R. S. (2) oraz Gmina P. zawarły umowę nr (...), na mocy której pozwana miała zaopatrywać gminę w ciepło. Do umowy zawarto dnia 30 sierpnia 2004 roku aneks wprowadzający między innymi raportowanie przez pozwaną działalność na rzecz gminy.

Pozwana koszt pracodawcy przy wynagrodzeniu R. S. (1) na poziomie 15.000 zł brutto określiła na kwotę 207.610,29 zł rocznie, co dało kwotę 622.830,87 zł w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 grudnia 2018 roku. Koszt w przypadku wynagrodzenia R. S. (2) na poziomie 8.500 zł brutto wynosił odpowiednio 123.022 zł i 502.340,65 zł. Dla P. S. (1) taki koszt przy wynagrodzeniu 6.500 zł wynosił 94.075,80 zł oraz 282.227,40 zł. Koszt taki dla A. S. (1) przy wynagrodzeniu 3.000 zł wynosił 28.946,40 zł. W istocie Spółka pozwana została obciążona od 1 stycznia 2016 roku jedynie kwotą 5000 zł brutto miesięcznie, bowiem realnie o tyle wzrosły zarobki powodów w stosunku do zarobków, o wysokości których nabywca udziałów wiedział w roku 2015 w odniesieniu do P. i R. S. (2), zaś w odniesieniu do R. S. (1) w odniesieniu do treści załącznika nr 7.

Dnia 26 kwietnia 2016 roku pozwana zawarła z Wojewódzkim Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w K. umowę pożyczki nr (...) i uzyskała w ramach pomocy de minimis kwotę 488.152,00 zł na dofinansowanie zadania pod nazwą „Budowa instalacji odpylania spalin kotła WR 10-M oraz systemu sterowania nadrzędnego w Zakładzie (...) w T.. Koszt zadania wynosił 729.6000 zł. Spłata pożyczki nastąpić ma dnia 20 czerwca 2027 roku. Umową nr (...) z 26 kwietnia 2016 roku pozwana otrzymała pożyczkę w kwocie 352.636 zł na zadanie „Budowa instalacji odpylania spalin kotła WR 5 w Zakładzie (...) w P.. Koszt zadania wynosił 532.000 zł. Spłata miała nastąpić do dnia 20 czerwca 2027 roku. Umową nr (...) pozwana otrzymała kwotę 510.198 zł pożyczki na realizację zadania „Budowa instalacji odpylania spalin kotła WR 8-M oraz systemu sterowania nadrzędnego w Zakładzie (...) w P.. Koszt zadania wynosił 765.400 zł. Spłata miała nastąpić do dnia 20 czerwca 2027 roku.

Ze sprawozdania finansowego za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2014 roku wynikało, że pozwana Spółka w 2013 roku ze sprzedaży uzyskała 95.465,46 zł zysku netto, w 2014 roku uzyskała 60.753,16 zł zysku netto. Z wytwarzania uzyskała w 2013 roku 13.416,66 zł netto zysku, zaś w 2014 roku 56.536,11 zł netto. Za przesyłanie uzyskała w 2013 roku 257.370,09 zł zysku netto, a w 2014 roku 247.001,94 zł zysku netto. Strata z wytwarzania w grupie KL w 2013 roku wyniosła 18.052,20 zł netto, zaś w 2014 roku wyniosła 32.228,73 zł netto. W 2013 roku pozwana poniosła koszty postępowania upadłościowego w wysokości 207.434,96 zł netto, w 2014 roku kosztów takich już nie ponosiła.

Ze sprawozdania finansowego za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2015 roku wynikało, że pozwana Spółka w 2013 roku ze sprzedaży uzyskała 94.927,35 zł zysku netto, z wytwarzania w grupie A poniosła stratę w wysokości 100.190,08 zł netto, z wytwarzania w grupie B osiągnęła zysk netto w kwocie 74.785,80 zł, z przesyłania w grupie A osiągnęła 316.281,47 zł zysku netto, w grupie B 209.517,52 zł zysku netto. Spółka osiągnęła z wytwarzania w grupie KL zysk w wysokości 8.554,88 zł netto.

(...) Sp. z o.o. w K. oraz (...) Sp. z o.o. w T. złożyli do Prokuratury Okręgowej w Gliwicach zawiadomienie, z treści którego oraz załączonych do niego dokumentów wynikało, że zachodzi uzasadnione podejrzenie zaistnienia w kresie od 15 listopada 2015 roku do dnia 4 lutego 2016 roku w T., poprzez nadużycie udzielonych uprawnień, wyrządzenia pozwanej szkody majątkowej w znacznych rozmiarach, w ten sposób, że wprowadzono pozbawione uzasadnienia ekonomicznego modyfikacje w umowach o pracę trojga jej pracowników, których konsekwencją było nałożenie na

(...) Sp. z o.o. zobowiązań finansowych na łączną kwotę 1.436.345 zł, jak również doprowadzenie nabywcy udziałów pozwanej, Spółki (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, po uprzednim zatajeniu faktu wprowadzenia powyższych regulacji do umów o pracę, które w sposób istotny miały realny wpływ na cenę udziałów w momencie zawarcia umowy sprzedaży udziałów w dniu 4 lutego 2016 roku. Śledztwo toczyło się w sprawie P., R. i R. S. (2). W dniu 5 września 2016 roku wszczęto śledztwo pod kątem zaistnienia czynów zabronionych z art. 296 § 1 i 2 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 k.k. Śledztwo prowadził Wydział dw. Przestępczości (...) Komendy Powiatowej Policji w T.. Postanowieniem z dnia 5 maja 2017 roku Prokuratura Okręgowa w G. umorzyła śledztwo prowadzonej w sprawie PO II Ds. 9.2016 z uwagi, iż czyny nie zawierały znamion czynów zabronionych. Na postanowienie o umorzeniu śledztwa zawiadamiający złożyli zażalenie do Sądu Okręgowego w G.. Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 10 lipca 2017 roku w sprawie IV Kp 434/17 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Dnia 15 stycznia 2018 roku Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) Sp. z o.o. w K. uchwałą odwołało J. M., M. H. i P. B. z zarządu Spółki. Prezesem zarządu Spółki powołano K. K., członkiem zarządu zostali M. Z., A. Ś..

Pracownicy pozwanej uważali, iż w 2015 roku sytuacja finansowa pozwanej była dobra, nie było opóźnień w wypłacaniu wynagrodzenia, zaległości w ZUS, czy Urzędzie Skarbowym. Rok 2016 zakończył się zyskiem na poziomie 150.000 zł netto. Pracownicy pozwanej po zwolnieniu powodów otrzymali podwyżki w znacznej wysokości. Przed zwolnieniem powodów premia, która w zasadzie była pracownikom wypłacana w stałej wysokości została włączona do podstawowego wynagrodzenia.

Przed rozwiązaniem z powodami umów o pracę pozwana rozpoczęła przygotowania do wprowadzenia struktury korporacyjnej. Zamierzała przejść z rodzinnego sposobu zarządzania firmą na korporacyjne zarządzanie.

W spółce nie było organizacji związkowej i powodowie nie byli objęci ochroną związkową.

Sąd I instancji nie przesłuchał świadków, co do których wnioski dowodowe zostały cofnięte.

Sąd I instancji oddalił pozostałe wnioski dowodowe zawarte w pismach stron jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto oddalił wniosek pełnomocnika powodów o uzupełniające przesłuchanie powoda R. S. (1) co do zapisów z aneksu i aneksu do umowy o pracę, albowiem brak było podstaw kodeksowych do ponownego przesłuchania powoda.

Strony nie kwestionowały wiarygodności przedstawionych dokumentów. Sąd I instancji nie dopatrył się również okoliczności podważających wiarygodność ich wyjaśnień, dlatego niemalże w całości uznał je za oparte na prawdzie.

Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd Rejonowy wziął przede wszystkim pod uwagę zeznania świadków i stron, które wzajemnie ze sobą korespondowały i w przeważającej mierze pokrywały się ze sobą tworząc logiczną całość. Wskazał, że z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż gwarancje zatrudnienia dla powodów były jednym z warunków zawarcia umowy sprzedaży udziałów pozwanej. Potwierdzają to nie tylko powodowie, ale również jeden z głównych negocjatorów umowy sprzedaży udziałów pozwanej z ramienia inwestora Spółki (...), Z. Samiec. Nadto gwarancje zatrudnienia dla R. S. (1) zostały wprowadzone załącznikiem nr 7 do umowy sprzedaży udziałów z dnia 4 lutego 2016 roku. Dodatkowo na zamiar wprowadzenia gwarancji zatrudnienia dla powodów wskazuje treść listu intencyjnego ostatecznie nie podpisanego przez potencjalnego nabywcę. Same zaś aneksy do umów o pracę dla powodów miały zacząć obowiązywać od 1 stycznia 2016 roku. Podkreślić należy, iż z materiału dowodowego wynika, iż strony wspólnie negocjowały warunki zawarcia umowy sprzedaży udziałów Spółki (...), pozostawały w stałym kontakcie, a prezes Spółki Idea 98, R. S. (1) przekazywał inwestorowi wszystkie niezbędne i ważne dla inwestora dokumenty. Co prawda nie ma potwierdzenia, iż aneksy do umów o pracę dla powodów zostały przesłane do inwestora przed podpisaniem umowy sprzedaży, to jednak Sąd I instancji zaznaczył, że nie jest prawdą, by inwestor przed podpisaniem umowy nie wiedział o ich zawarciu, skoro od stycznia 2016 roku pozwana wypłacała powodom podwyższone aneksami wynagrodzenie, a gwarancje dla powoda R. S. (1), łącznie z kształtowaniem polityki zatrudnienia, zostały włączone do umowy sprzedaży udziałów. Z gwarancji dla R. S. (1) zawartych w załączniku nr 7 do umowy sprzedaży udziałów wynika możliwość samoistnego kształtowania przez niego struktury zatrudnienia, a

przed podpisaniem umowy sprzedaży udziałów nikt z ramienia inwestora nie zobowiązał go do powstrzymywania się od tego typu działań, czy też nikt nie nakazał mu informować inwestora o tych działaniach.

W tak ustalonym stanie faktyczny, Sąd I instancji uznał, że powództwa co do zasady zasługiwały na uwzględnienie.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał, że podstawę powództwa powodowie mogli wywodzić z art. 56 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Na mocy art. 58 k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia.

Sąd Rejonowy zaznaczył, iż badał, czy możliwym było skorzystanie przez pracodawcę z uprawnienia polegającego na rozwiązaniu z powodami umowy o pracę w oparciu o treść art. 52 § 1 k.p., który to stanowi, iż pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza zeznań świadków oraz samych powodów i przedstawiciela pozwanej na powyżej postawione pytanie dała odpowiedź przeczącą. Zaakcentował, że pozwana zarzuciła powodom, iż po ich stronie brak było należytej dbałości o dobro zakładu pracy, że podjęli oni działania, które naraziły Spółkę na szkodę oraz doprowadziły do zaciągnięcia niekorzystnych dla Spółki zobowiązań finansowych wobec pracowników Spółki, jak również do wyrządzenia szkody inwestorowi strategicznemu Spółki, (...) Sp. z o.o. w K.. Pozwana zarzuciła również powodom popełnienie przestępstwa polegającego na doprowadzeniu obecnego wspólnika Spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W stosunku do R. S. (1) jako powód zwolnienia pozwana wskazała, iż popełnił on również przestępstwo polegające na tym, że jako prezes zarządu Spółki, będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi osoby prawnej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie udzielonych uprawnień, wyrządził Spółce znaczną szkodę majątkową. Okoliczności te według pozwanej uniemożliwiły dalsze zatrudnienie powodów. Pozwana w uzasadnieniu rozwiązania umowy o pracę wyjaśniła, iż aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku zawarte przez pozwaną były dla niej szkodliwe i niekorzystne. Pozwana zarzuciła powodom zatajenie, podczas negocjacji i przed podpisaniem umowy sprzedaży udziałów pozwanej, informacji o podpisanych aneksach z dnia 30 listopada 2015 roku.

Odnosząc powyższe zarzuty wskazane w uzasadnieniu rozwiązania z powodami umów o pracę, Sąd I instancji wskazał, że w żadnym przypadku nie zostały one potwierdzone. Pozwana zarzucała powodom nielojalność i zatajenie przed nią aneksów z dnia 30 listopada 2015 roku, które to miały rzekomo poważnie nadwyręzać finanse Spółki i być dla niej niekorzystne. Niemniej jednak Sąd I instancji zaznaczył, że z materiału dowodowego wynika jednak zupełnie inny stan faktyczny. Spółka (...), będąca inwestorem pozwanej prowadziła z R. i R. S. (2) negocjacje w przedmiocie sprzedaży udziałów Spółki (...), której prezesem był powód R. S. (1). Warunkiem zawarcia umowy sprzedaży i przedmiotem negocjacji były gwarancje zatrudnienia dla powodów. Negocjacje trwały od początku 2015 roku, do jego końca. Aneksy zawarto dnia 30 listopada 2015 roku, zaś samą umowę sprzedaży dnia 4 lutego 2016 roku. Podczas negocjacji, do chwili zawarcia umowy sprzedaży inwestor i sprzedający pozostawali w stałym kontakcie. Nadto zaś aneksy zaczęły obowiązywać z dniem 1 stycznia 2016 roku, a początkowo umowa sprzedaży miała zostać zawarta przed końcem 2015 roku. Zatem aneksy nie zaczęłyby obowiązywać przed podpisaniem umowy. Do podpisania umowy nie doszło jednak w grudniu 2015 roku z przyczyn leżących po stronie inwestora. Ponadto, jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, aneksy sankcjonowały jedynie stan, który obowiązywał. Mianowicie pracownicy pozwanej otrzymywali wynagrodzenie i premię, która aneksami została włączona do wynagrodzenia i stała się jego częścią. Takie rozwiązania wprowadzono dla pozostałych pracowników Spółki (...). Nadto tuż po odejściu powodów pozwana podwyższyła pracownikom wynagrodzenia i podwyżki te były znaczne i odczuwalne. Zatem sytuacja finansowa pozwanej nie mogła być zła i pogorszona przez zawarte aneksy do umów o pracę z powodami.

Idąc dalej Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana w toku postępowania konsekwentnie podnosiła, iż nie wiedziała o zawartych w dniu 30 listopada 2015 roku aneksach, że powodowie zataili przed nią tą informację. Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, iż gdyby inwestor nie zgodził się na gwarancje zatrudnienia dla powodów, to do umowy sprzedaży udziałów mogłoby w ogóle nie dojść. Zaznaczył, że wskazuje na to list intencyjny podpisany przez J. S.. Nadto gwarancje zatrudnienia dla R. S. (1) i pośrednio dla pozostałych powodów, skoro na mocy aneksu nr (...) R. S. (1) mógł kształtować politykę zatrudnienia pozwanej samodzielnie, były zawarte w umowie z dnia 4 lutego 2016 roku. Sąd podkreślił, że R. S. (1) na mocy aneksu z 30 listopada 2015 roku uzyskał jedynie o 1000 zł brutto więcej, niż wynikało to z aneksu nr (...) do umowy zbycia udziałów. Natomiast pozostałe warunki, w tym co do gwarancji zatrudnienia były identyczne. W związku z tym, w ocenie Sądu I instancji przekroczenie zapisanego w aneksie nr (...) wynagrodzenia minimalnego tj. 14.000 zł o 1000 zł brutto stanowi jakiegokolwiek działanie na szkodę Spółki. Sąd wskazał także, że dodatkowo gwarancje zatrudnienia dla R. S. (1) i w istocie możliwość pełnego i nieskrępowanego prowadzenia spraw spółki, w tym w zakresie pracowniczym, stwarzała możliwość zawarcia z P. i R. S. (2) aneksów o identycznej treści już po zbyciu udziałów. Zdaniem Sądu Rejonowego nie mogłoby to być uznane za niedopuszczalne działanie ze strony R. S. (1). Nabywca w zamian za możliwość nabycia udziałów zobowiązał się do honorowania faktu, że przez 3 lata R. S. (1) w istocie będzie w sposób samodzielny kształtował politykę Spółki, w tym w zakresie kadrowym. Załącznik nr 7 nie wprowadza bowiem żadnych obostrzeń w stosunku do przyjętych rozwiązań w kodeksie spółek handlowych.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że zarówno zbywca, jak i nabywca udziałów wiedzieli o gwarancjach zatrudnienia, negocjowali je i nie można przyjąć, że aneksy zawarte w dniu 30 listopada 2015 roku były dla nabywcy udziałów całkowitym zaskoczeniem. Oczywiście nie wykazano, iż w ramach negocjacji inwestor i sprzedający uzgodnili, że takie aneksy do umów o pracę dla powodów należy przygotować, jednak informacje w nich zawarte zaskoczeniem dla nabywcy być nie mogły.

Nie uszło również uwadze Sądu Rejonowego, że pozwana już od stycznia 2016 roku wypłacała powodom wynagrodzenie wprowadzone aneksami z dnia 30 listopada 2016 roku, a dopiero w maju 2016 roku zdecydowała się na rozwiązanie z nimi umowy o pracę. Wskazał, że pozwana miała świadomość zawartych aneksów, nie zgłaszała przed rozwiązaniem z powodami umów o pracę zarówno powodom, jak i J. S., iż należy renegecjować umowę sprzedaży udziałów w związku z zatajeniem informacji o aneksach.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana zarzucała również powodom popełnienie przestępstwa na szkodę pozwanej Spółki oraz jej inwestora Spółki (...). Prowadzone śledztwo nie wykazało, by czyny powodów związane z zawarciem aneksów z dnia 30 listopada 2015 roku w jakikolwiek sposób wypełniały znamiona czynów zabronionych zarzucanych im przez pozwaną i inwestora. Zatem w ocenie Sądu Rejonowego powodowie żadnego przestępstwa działania na szkodę spółki i doprowadzenia spółki i inwestora do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie popełnili.

Sąd Rejonowy nie miał najmniejszych wątpliwości, że przyczyny zawarte w pismach pozwanej Spółki o rozwiązaniu umów o pracę w trybie art. 52 kodeksu pracy są nieprawdziwe. Powodowie nie działali zarówno na szkodę spółki, jak i nie dopuścili się jakiegokolwiek przestępstwa.

Sąd Rejonowy wskazał także, iż inwestor Spółka (...) zamierzała wprowadzić u pozwanej zarządzanie korporacyjne, a zatem powodowie, pozostający rodziną, nie pasowali do takiego modelu zarządzania, co stało się faktyczną przyczyną rozwiązania z nimi umów o pracę, na co wskazywał ówczesny prezes pozwanej R. Z.. Dalej wskazał, że z materiału dowodowego wynika, iż powodowie byli zaskoczeni zwolnieniem, nie rozumieli przyczyn rozwiązania z nimi umów o pracę, zatem nie podejrzewali wcześniej, że sytuacja taka może zaistnieć. Mimo otrzymanych gwarancji zatrudnienia, które były warunkiem zawarcia umowy z dnia 4 lutego 2016 roku, pozwana rozwiązała z nimi umowy o pracę podając niczym nie poparte zarzuty i przyczyny zwolnienia, które jako jedyne umożliwiały jej usunięcie powodów z firmy bez jakichkolwiek konsekwencji finansowych dla pozwanej Spółki. W ocenie Sądu Rejonowego działania pozwanej

po sprzedaży udziałów były nakierowane na zmianę organizacji i zarządzania, co obecność powodów i gwarancje im udzielone uniemożliwiła i blokowała. I to była prawdziwa przyczyna rozwiązania z powodami stosunków pracy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy uznał, iż przyczyny rozwiązania z powodami umów o pracę podane przez pozwaną nie mogły być podstawą zastosowania w stosunku do nich trybu zwolnienia określonego w art. 52 § 1 kodeksu pracy.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwa co do zasady zasługiwały na uwzględnienie.

Ponadto w ocenie Sądu Rejonowego pracodawca uchybił terminowi miesięcznemu do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 kp. O zawarciu aneksów z dnia 30 listopada 2015 roku pracodawca tj. pozwana Spółka wiedziała już w dacie zawarcia – bez znaczenia jest bowiem fakt, że w lutym 2016 roku zbyto udziały. Pracodawcą, a tym pojęciem posługuje się kodeks pracy w art. 52 § 2 jest Spółka a nie jej udziałowiec. Gdyby było zatem tak, że zbycie udziałów powodowałoby możliwość przyjęcia, że termin miesięczny biegnie od początku, dla każdego kolejnego nabywcy udziałów, to w istocie dopuszczalne byłoby złożenie oświadczenia wiele lat po zdarzeniu, o którym nabywca udziałów dopiero się dowiedział po nabyciu udziałów. Jedynie na marginesie nawet, gdyby uznać, że w okolicznościach sprawy, co zdaniem Sądu Rejonowego nie miało zastosowania, nabywca udziałów mógł złożyć oświadczenie w terminie miesiąca, od kiedy się dowiedział, to momentem tym na pewno nie był 6 kwietnia 2016 roku, skoro powodowie otrzymywali wynagrodzenie za luty marzec 2016 roku w wyższej wysokości, a zatem nowy właściciel Spółki wiedział po nabyciu udziałów o wynagrodzeniu powodów wynikającym z aneksów.

Sąd Rejonowy zwrócił również uwagę na to, że powodowie R. i P. S. (2) domagali się zasądzenia świadczeń wyrównawczych, ewentualnie zasądzenia odszkodowań w wyższej kwocie, niż wynikająca z art. 58 kodeksu pracy, a wynikającego z wysokości umówionego wynagrodzenia za czas do grudnia 2018 roku.

Ponadto wskazał, że zgodnie z zapisami aneksu nr (...) do umowy zbycia udziałów w razie rozwiązania lub wygaśnięcia z powodem R. S. (1) umowy o pracę z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 kodeksu pracy przez upływem 3 lat licząc od dnia zawarcia umowy powodowi będzie przysługiwać, według wyboru, albo świadczenie wyrównawcze w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa o pracę miała trwać, nie więcej niż za 3 lata albo prawo do odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego jego umowa o pracę miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 lata.

Identyczne zapisy w swym kształcie zostały wprowadzone w aneksie z R. S. (1), gdzie wprost wpisano w § 4 umowy, że w razie rozwiązania lub wygaśnięcia z powodem R. S. (1) umowy o pracę z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 kodeksu pracy przez upływem 31 grudnia 2018 roku (w istocie 3 lata) powodowi będzie przysługiwać, według wyboru, albo świadczenie wyrównawcze w wysokości wynagrodzenia za czas, od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku albo prawo do odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Identyczne zapisy w swym kształcie jak u R. S. (1) zostały wprowadzone w aneksie z P. S. (1), gdzie wprost wpisano w § 3 umowy, że w razie rozwiązania lub wygaśnięcia z powodem P. S. (1) umowy o pracę z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 kodeksu pracy przez upływem 31 grudnia 2018 roku powodowi będzie przysługiwać, według wyboru, albo świadczenie wyrównawcze w wysokości wynagrodzenia za czas, od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku albo prawo do odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Zarówno aneks nr (...), jak i aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku wprowadzały dla powodów R. i P. S. (1) możliwość domagania się świadczenia wyrównawczego albo odszkodowania, jednak w razie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę z innych przyczyn, niż wskazane w art. 52 § 1 kodeksu pracy. Z literalnego brzmienia aneksów wynika jednoznacznie, że rozwiązanie z powodami umów o pracę w trybie art. 52 § 1 kodeksu pracy uniemożliwia powodom skorzystania ze świadczenia wyrównawczego albo odszkodowania, o jakim mowa w aneksie. Strona powodowa twierdziła w procesie, że wołą stron było, że świadczenie albo podwyższone odszkodowanie przysługiwa także wówczas,

gdy zwolnienie dyscyplinarne nie było zasadne. Zgodnie z art. 65 kodeksu cywilnego oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Podkreślić jednak należy, iż aneksy z dnia 30 listopada 2015 roku zostały wprowadzone jeszcze przed podpisaniem umowy sprzedaży udziałów pozwanej Spółki. Aneksy z R. i P. S. (1) zawarł R. S. (1), zaś aneks dla R. S. (1) został podpisany z ramienia pozwanej przez jej pełnomocnika powołanego na tę okoliczność. Ówczesny udziałowiec nie jest zaś stroną procesu. Aneks nr (...) podpisał dotychczasowy i przyszły udziałowiec, którzy w istocie również nie są stronami procesu. W takich okolicznościach, zdaniem Sądu, nie sposób zbadać zgodnej woli stron przy ustalaniu treści aneksów z dnia 30 listopada 2015 roku i aneksu nr (...), skoro strony negocjujące i obecne nie są tożsame. Dlatego właśnie Sąd uznał, iż przy braku możliwości zbadania zgodnej woli stron należy wziąć pod uwagę dosłowne brzmienie aneksów. Tym bardziej, że każdy z aneksów był przygotowywany przy udziale profesjonalnej obsługi prawnej. Zdaniem Sądu z treści tak aneksu nr (...), jak i aneksów z dnia 30 listopada 2015 roku wynika, że zastosowanie wobec R. i P. S. (1) art. 52 § 1 kodeksu pracy wyklucza możliwość dochodzenia świadczenia wyrównawczego albo odszkodowania innego niż z art. 58 kodeksu pracy.

W odniesieniu do R. S. (2) Sąd I instancji zauważył, że w dacie rozwiązywania z nim stosunku pracy był on osobą, o jakiej mowa w art. 39 kodeksu pracy. Zgodnie z art. 56 § 2 kp w związku z art. 45 § 2 i 3 kp Sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Przepisu § 2 nie stosuje się do pracowników, o których mowa w art. 39 i 177, oraz w przepisach szczególnych dotyczących ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę, chyba że uwzględnienie żądania pracownika przywrócenia do pracy jest niemożliwe z przyczyn określonych w art. 41¹; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu.

W realiach sprawy wobec podtrzymania żądania przywrócenia do pracy i zasądzenia wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy, Sąd I instancji nie był uprawniony do zasądzenia odszkodowania w oparciu o odpowiednio stosowany przepis art. 45 § 2 kp. W ocenie Sądu Rejonowego w okolicznościach sprawy zgłoszone przez powoda R. S. (2) roszczenie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego tj. z art. 8 kp. Powód aktualnie przebywa na emeryturze i w istocie nie chce pracować w pozwanej Spółce. Zgłoszone żądanie ma służyć jedynie możliwości zastosowania art. 57 § 2 kp i zasądzenia wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy. Dodatkowo stanowisko zajmowane przez powoda tj. doradca zarządu, biorąc pod uwagę przekształcenie pozwanej Spółki ze spółki rodzinnej w spółkę o zarządzaną korporacyjnie, wskazuje, że powód nie ma kwalifikacji niezbędnych do wykonywania w nowej rzeczywistości w spółce obowiązków doradcy zarządu. Sąd I instancji przyjął, że po przywróceniu powoda do pracy, wobec faktu przebywania na emeryturze powód zakończyłby stosunek pracy z pozwaną Spółką. Roszczenie o przywrócenie do pracy nie służy zatem powodowi dla uzyskania możliwości dalszej pracy dla pozwanej, a uzyskania dodatkowych świadczeń w oparciu o art. 57 § 2 kodeksu pracy, co pozwoliło Sądowi Rejonowemu ocenić powyższe żądanie jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i orzec odszkodowanie. Powyższe ma swe oparcie również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 8 stycznia 2007 r., I PK 104/06, M.P.Pr. (...), gdzie wskazano, że gdy zgłoszone żądanie jest ocenione jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, wówczas na podstawie art. 477¹ KPC może być uwzględnione roszczenie alternatywne, mimo że pracownik nie zgłosił takiego żądania i mimo że art. 45 § 2 KP nie ma zastosowania wobec pracowników objętych szczególną ochroną trwałości stosunku pracy (art. 45 § 3 KP).

W ocenie Sądu Rejonowego powodowie P. i R. S. (1) skutecznie mogli domagać się zasądzenia odszkodowania jedynie w zakresie wynikającym z art. 58 kodeksu pracy – biorąc pod uwagę długość okresu wypowiedzenia wysokość odszkodowania wobec powodów wynosi trzykrotność wynagrodzenia miesięcznego za pracę.

W ocenie Sądu Rejonowego możliwość domagania się zasądzenia świadczenia wyrównawczego albo odszkodowania wynikającego z aneksu pojawiłaby się dopiero wówczas, gdyby okazało się, że zastosowanie art. 52 § 1 kodeksu pracy wobec powodów nie było zasadne. Jak wynika z art. 97 § § 3 kodeksu pracy jeżeli z orzeczenia sądu pracy wynika,

że rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu w tym trybie umów o pracę, pracodawca jest obowiązany zamieścić w świadectwie pracy informację, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło za wypowiedzeniem dokonanym przez pracodawcę.

Sąd Rejonowy wskazał również, że uwzględnienie odwołań powodów od rozwiązania z nimi umów o pracę w trybie art. 52 § 1 kp z chwilą uprawomocnienia się takiego orzeczenia powoduje skutek w postaci uznania, że powodowie zostali zwolnieni za wypowiedzeniem dokonanym przez pracodawcę a wówczas, zdaniem Sądu, powodowie byliby uprawnieni do skorzystania z możliwości dochodzenia świadczenia wyrównawczego albo odszkodowania z aneksu. Zgłoszenie przez powodów od razu roszczenia o odszkodowanie podwyższone albo świadczenie wyrównawcze było przedwczesne. Aneksy nie stwarzały możliwości dochodzenia tego rodzaju roszczeń w sytuacji zwolnienia dyscyplinarnego, a jedynie w razie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę z innych przyczyn niż z art. 52 § 1 kp.

Biorąc pod uwagę okres wypowiedzenia również R. S. (2) przysługiwało odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powodów odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia każdego z powodów, oddalając w pozostałym zakresie żądania powodów: co do P. i R. S. (1) w zakresie świadczenia wyrównawczego albo odszkodowania przekraczającego odszkodowanie z art. 58 kp i w części żądania odsetkowego, zaś w co do R. S. (2) co do przywrócenia do pracy i zasądzenia wynagrodzenia w oparciu o art. 57 § 2 kp.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył pozwaną, jako stronę przegrywającą (istotą procesu było odwołanie od zwolnień dyscyplinarnych i odwołania zostały uwzględnione), kosztami postępowania dla każdego z powodów. Koszty Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o art. 3 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28.05.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) oraz na podstawie § 9 ust 1 pkt 1 w związku z art. 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (z uwagi na nakład pracy podwyższono wynagrodzenie do sześciokrotności stawki minimalnej).

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., uwzględniając wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia brutto każdego z powodów.

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się powodowie. Wnieśli apelacje, w której zaskarżyli:

- pkt. 1 wyroku Sądu Rejonowego w części zasądzającej od pozwanej na rzecz R. S. (1) odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 8 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty liczone od kwoty 45000,00 zł (zamiast zasądzającej odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty liczone od kwoty 45 000 zł)

- pkt. 2 ww. wyroku w całości, tj. w całości punkt wyroku oddalający powództwo wobec R. S. (1) w pozostałym zakresie,

- pkt. 3 ww. wyroku w części zasądzającej od pozwanej na rzecz P. S. (1) odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 8 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty liczone od kwoty 19 500,00 zł (zamiast zasądzającej odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty liczone od kwoty 19 500 zł);

- pkt. 4 ww. wyroku w całości, tj. w całości punkt wyroku oddalający powództwo wobec P. S. (1) w pozostałym zakresie,\

- pkt. 5 ww. wyroku w całości, tj. w całości punkt wyroku zasądzający od pozwanej na rzecz R. S. (2) kwotę 25.500 zł tytułem odszkodowania (zamiast tytułem wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy zgodnie z art. 57 § 2 KP);

- pkt. 6 ww. wyroku w całości, tj. w całości punkt wyroku oddalający powództwo wobec R. S. (2) w pozostałym zakresie;

Ponadto strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez ustalenie przez Sąd I instancji, iż przed wydaniem wyroku nie doszło do żadnego takiego zdarzenia, które powodowałoby wymagalność zasądzanego na rzecz powodów odszkodowania z art. 58 KP, podczas gdy w aktach sprawy znajdują się tak wezwania do zapłaty każdego z powodów wysłane przed wszczęciem procesu do pozwanej o zapłatę przysługującego im odszkodowania wskazujące, że odsetki ustawowe od zasądzonych w skarżonym wyrokiem pkt. 1, 3 i 5 kwot na rzecz powodów winny być liczone od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty; nadto błąd w ustaleniach faktycznych polegał na pominięciu przez Sąd I instancji, iż w aktach sprawy znajdują się sądowe potwierdzenia odbioru pozwu przez pozwanego w dniu 9 czerwca 2016 r. i co najmniej od tej chwili zgodnie uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2003 r., III PZP 3/03 winny były być naliczane odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot dochodzonych pozwami skoro powodowie wyraźnie w treści petitum pozwów zażądali zasądzenia również odsetek ustawowych;

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, iż powód R. S. (2) nie chce pracować w pozwanej spółce, że zgłoszone przez niego żądanie ma służyć jedynie możliwości zastosowania art. 57 § 2 KP, a także że „przekształcenie” pozwanej spółki ze spółki rodzinnej w spółkę zarządzaną korporacyjnie wskazuje, że R. S. (2) nie ma kwalifikacji niezbędnych do wykonywania w nowej rzeczywistości w (...) Sp. z o.o. obowiązków doradcy zarządu; tymczasem żaden z dowodów przeprowadzonych w sprawie nie potwierdza, że R. S. (2) nie zamierza podjąć pracy po wydaniu prawomocnego wyroku przywracającego do pracy; dodatkowo dowody z zeznań świadków J. S., Z. Samca (głównego negocjatora ze strony (...) Sp. z o.o. - nabywcy udziałów) wykazały w sprawie - co sąd I instancji przyznał w uzasadnieniu wyroku - iż bez gwarancji dalszego zatrudnienia u pozwanej dla powodów po nabyciu udziałów przez (...) Sp. z o.o. (a w tym dla R. S. (2)) w ogóle nie doszłoby do sprzedaży udziałów; tym samym ustalenie, że R. S. (2) nie chce pracować w pozwanej spółce kontrastuje, z ustaleniem sądu, że warunkiem sprzedaży przedmiotowych udziałów była gwarancja dalszego zatrudnienia R. S. (2). Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego przyjąć należało, iż gdyby powód R. S. (2) nie chciał pracować w (...) Sp. z o.o. po zbyciu udziałów przez J. S., to nie negocjowałby gwarancji zatrudnienia dla siebie; nadto zgromadzony materiał dowodowy wskazuje (a w tym umowy o pracę dotyczące tego powoda), iż R. S. (2) jest wieloletnim i doświadczonym pracownikiem w branży ciepłowniczej, oraz że to on przede wszystkim pozyskał dla pozwanej głównych odbiorców ciepła (Gminę P., Spółdzielnia (...) w T. przy ul. (...)); żaden z dowodów zebranych w sprawie nie dyskwalifikuje R. S. (2) jako doradcy zarządu; weryfikacja, czy R. S. (4) nadaje się do wykonywania tej funkcji mogłaby być realnie przeprowadzona dopiero po upływie jakiegoś czasu pełnienia tej funkcji przez R. S. (2); tymczasem wypełnianie obowiązków doradcy prezesa zarządu w okresie od 01.01.2016 r. do 05.05.2016 r. nie dało podstaw do oceny, że R. S. (2) nie nadaje się do wykonywania tej funkcji, tym bardziej, że rzekomą podstawą rozwiązania z nim umowy o pracę było doprowadzenie do zawarcia przedmiotowych aneksów do umów o pracę, a nie nienależyte wykonywanie funkcji doradcy prezesa zarządu przez powoda R. S. (2);

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy, iż jedyną przyczyną uzasadniającą faktycznie rozwiązanie z powodami umów o pracę było przekształcenie sposobu zarządzania pozwaną spółką z rodzinnego na model korporacyjny podczas, gdy rzeczywistą przyczyną rozwiązania umów o pracę z powodami były również oszczędności jakie pozwana osiągnęła w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów w porównaniu do sytuacji gdyby powodowie byli zatrudnieni przez cały ustalony aneksami okres (do dnia 31.12.2018 r. odnośnie R. i P. S. (1), oraz do dnia 31.08.2018 r. odnośnie R. S. (2)); otóż pozwana „uwolniła się” poprzez przedmiotowe rozwiązanie umów o pracę od zobowiązań z tytułu składek za ubezpieczenia społeczne w kwocie 163.978,47 zł, które (...) Sp. o.o. jako pracodawca winna byłaby odprowadzić od wynagrodzeń dla wszystkich ww. trzech powodowych pracowników za okres zatrudnienia (05.05.2016 r. do 31.08.2018 r. dla R. S. (2), i 05.05.2016 r. do 31.12.2018 r. dla R. i P. S. (1)) albowiem zgodnie z § 2 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe "podstawy wymiaru składek nie stanowią następujące przychody: odprawy, odszkodowania i rekompensaty wypłacane pracownikom z tytułu wygaśnięcia lub rozwiązania stosunku pracy, w tym z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę lub rozwiązania jej bez wypowiedzenia, skrócenia okresu jej wypowiedzenia, niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy”.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez sąd rejonowy poprzez pominięcie tego materiału dowodowego (zeznań R. T. (1) i J. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym o sygn. akt PO II 9.2016 prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Gliwicach), z którego wynikało, iż przedstawiciele (...) Sp. z o.o. jeszcze przed nabyciem udziałów od J. S. podjęli decyzję o pozbyciu się z (...) Sp. z o.o. (...), a w konsekwencji, że rozwiązując w dniu 05.05.2016 r. umowy o pracę z R. S. (2), P. S. (1) i R. S. (1) kierowali się innymi przyczynami niż podane w oświadczeniach o rozwiązaniu umów o pracę, a przez to, że świadomie dopuścili się bezprawnego rozwiązania umów o pracę z powodami;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez Sąd Rejonowy poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż „warunkiem zawarcia układu w postępowaniu upadłościowym dotyczącym (...) Sp. z o.o. „było poszukiwanie na rynku branżowym zewnętrznego inwestora, którym okazała się (obecnie) spółka (...) Sp. z o.o.”, podczas gdy faktycznie żaden z dokumentów postępowania upadłościowego o sygn. akt XII GU 3/13 nie zawiera takich warunków; należy również zwrócić uwagę, iż do momentu sprzedaży udziałów w dniu 04.02.2016 r. pozwana (bez wsparcia zewnętrznego) terminowo regulowała swoje zobowiązania, wykazywała środki w kasie w wysokości 1.269.294,72 zł, a nadto według bilansu na dzień 31.12.2014 r. (...) Sp. z o.o. notowała zysk netto na poziomie 60.753,16, zaś na dzień 31.12.2015. zysk netto na poziomie 94.927,35 zł;

5. naruszenie przepisów postępowania, to jest:

a) art. 328 § 2 KPC poprzez całkowite pominięcie przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku, dlaczego przyjął, iż odsetki ustawowe za opóźnienie od roszczeń powodów (odnośnie P. i R. S. (1)) należy liczyć dopiero od daty wyrokowania w sprawie; należy przyjąć, iż nie da się w związku z tym zweryfikować toku myślowego sądu I instancji w tym zakresie, choć strona powodowa wskazuje, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie wykazuje, że roszczenie odsetkowe za opóźnienie winno być naliczane od dnia 24 maja 2016 r. (od daty upływu terminu zakreślonego przez powodów w wezwaniach zapłaty wysłanych do pozwanej przed złożeniem pozwu);

a) art. 233 § 1 KPC poprzez naruszenie zasad logicznego rozumowania wobec przyjęcia przez sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego (a w tym aneksów z 30.11.2015 r. do umów o pracę zawartych z P. S. (1) i R. S. (1)), iż przyczyny rozwiązania z powodami umów o pracę nie mogły być podstawą do zastosowania do nich trybu zwolnienia określonego w art. 52 § 1 KP (albowiem według Sądu Rejonowego prawdziwą przyczyną rozwiązania z powodami stosunków pracy była „zmiana organizacji i zarządzania” w pozwanej „co obecność powodów i gwarancje im udzielone uniemożliwiła”), podczas gdy jednocześnie Sąd Rejonowy przyjął, iż zachodzą przyczyny wskazane w art. 52 § 1 KP względem powodów, co w konsekwencji powodowało w mylnej ocenie Sądu I instancji wyłączenie praw R. S. (1) i P. S. (1) do dochodzenia odszkodowania lub świadczeń wyrównawczych przewyższających limit z art. 58 KP; naruszenie reguł logiki formalnej polegało zatem na tym, że to samo zdarzenie, jest przez Sąd raz kwalifikowane jako nie objęte hipotezą art. 52 § 1 KP (co nie uzasadniało rozwiązania umów o pracę na podstawie w szczególności ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych), a innym razem - w kontekście spełnienia przesłanek z § 3 ust. 1 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną a P. S. (1) i z § 4 ust. 1 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną a R. S. (1) - jest traktowane jako przyczyna wskazana w art. 52 § 1 KP, której wystąpienie nie uprawniało powodów do zasądzenia przedmiotowych odszkodowań (czy świadczeń wyrównawczych); sprzeczne z regułami logiki w świetle odmowy przyznania R. i P. S. (1) ww. świadczeń odszkodowawczych/wyrównawczych było ograniczenie się przez sąd co do tego, jak pozwany słownie określił w oświadczeniach z 05.05.2018 r. o rozwiązaniu umów o pracę przedmiotowe zachowania powodów bez przeprowadzenia przez sąd oceny, czy rzeczywiście określenie to odpowiada przyczynom wskazanym w art. 52 § 1 KP;

b) art. 233 § 1 KPC poprzez naruszenie zasad logicznego rozumowania wobec przyjęcia przez sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, iż R. S. (2) nie chce pracować w pozwanej spółce skoro przebywa na emeryturze, podczas gdy samo otrzymywanie świadczeń emerytalnych (w dużo niższej wysokości niż wynagrodzenie przyznane aneksem z 30.11.2015 r.) nie przesądza o tym, że R. S. (2) nie chce podjąć pracy w (...) Sp. z o.o.; wręcz przeciwnie uzyskiwanie wyższych świadczeń ze stosunku pracy, jak i możliwość zdobycia nowego doświadczenia przez R. S. (2) wręcz zachęcały go do podjęcia zatrudnienia po przywróceniu go do pracy; nadto

sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego było ustalenie przez sąd I instancji, że zmiana trybu zarządzania spółką z „rodzinnego” na korporacyjny „wskazuje, że powód nie ma kwalifikacji niezbędnych do wykonywania w nowej rzeczywistości obowiązków doradcy zarządu”, podczas gdy sąd nie badał w sprawie na czym brak konkretnie tych kwalifikacji polega, a nadto czy R. S. (2) nie będzie w stanie dostosować się do nowego modelu zarządzania wprowadzonego przez (...) Sp. z o.o. tym bardziej, że R. S. (2) nie miał zarządzać spółką (...) Sp. z o.o. (tak jak R. S. (1)), a jedynie pełnić funkcję doradcy zarządu; naruszenie zasad logicznego rozumowania polegało także na oparciu wyroku na wzajemnie wykluczających się ustaleniach: z jednej strony sąd przyjął, iż bez uzyskania gwarancji zatrudnienia przez powodów do sprzedaży udziałów by nie doszło, a z drugiej strony ustalił, że R. S. (2) nie chciał pracować w (...) Sp. z o.o. po sprzedaży udziałów na rzecz (...) Sp. z o.o.; tymczasem niewątpliwie R. S. (2) nie negocjowałby gwarancji zatrudnienia dla siebie, gdyby nie chciał pracować w (...) Sp. z o.o. po zbyciu udziałów;

d) art. 379 pkt. 4 KPC w zw. z art. 47 § 2 pkt. 1 KPC w zw. z art. 461 § 1¹ KPC w zw. z art. 17 pkt. 4 KPC tj. w stopniu powodującym nieważność postępowania zakończonemu w pkt. 2 i 4 skarżonego wyroku poprzez przyjęcie przez sąd rejonowy, iż wobec braku prawomocnego skutku orzeczenia sądu stwierdzającego, że rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu w tym trybie umów o pracę roszczenie powodów R. S. (1) i P. S. (1) o zasądzenie odszkodowania lub świadczenia wyrównawczego przekraczającego limity z art. 58 § 1 KPC jest przedwczesne, albowiem na tą chwilę nie działa fikcja prawna z art. 97 § 3 KP, i w konsekwencji podlega ono oddaleniu w punktach 2 i 4 skarżonego wyroku, podczas gdy skoro nie jest to zdaniem sądu odszkodowanie z art. 58 KP (w wysokości powiększonej aneksami z 30.11.2015 r. zawartymi z P. i R. S. (1)) to ze względu na wartość przedmiotu sporu w odniesieniu co do obydwu odrębnie rozpatrywanych roszczeń powodów R. i P. S. (1) (powyżej 50 000 zł) winny one być rozpoznane przez Sąd Okręgowy w Gliwicach i w składzie bez udziału ławników; prawidłowe zatem postępowanie sądu I instancji winno było polegać na przekazaniu spraw o przedmiotowe odszkodowanie lub świadczenia wyrównawcze w wysokości przewyższającej limity z art. 58 KP do Sądu Okręgowego w G., który to sąd do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia niniejszego postępowania winien byłby na podstawie art. 177 § 1 pkt. 1 KPC zawiesić postępowanie prowadzone przed tym sądem; powodowie podnoszą ten zarzut apelacyjny dopiero na wypadek, gdyby Sąd Odwoławczy uznał, iż § 3 ust. 1 i 2 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną a P. S. (1) oraz § 4 ust. 1 i 2 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną a R. S. (1) rzeczywiście nie wykreowały powiększonego ponad limit z art. 58 KP odszkodowania lub świadczenia wyrównawczego, czemu powodowie na tą chwilę przeczą.

7. naruszenie prawa materialnego, to jest:

a) art. 65 § 1 i 2 KC w z zw. z art. 473 § 2 KC w zw. z 300 Kodeksu pracy, poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I Instancji, że z literalnego brzmienia przedmiotowych aneksów do umów o pracę zawartych z P. S. (1) i R. S. (1) (a w szczególności z § 3 ust. 1 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną a P. S. (1), oraz z § 4 ust. 1 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną a R. S. (1)) wynika jednoznacznie, że rozwiązanie z powodami umów o pracę w trybie art. 52 § 1 kodeksu pracy uniemożliwia powodom skorzystanie ze świadczenia wyrównawczego albo odszkodowania, o którym mowa w ww. aneksach, podczas gdy interpretacja dokonana przez Sąd I instancji prowadzi do nonsensownych wniosków niedających się pogodzić z regułami logicznego myślenia, pomija cel umowy (tj. ww. aneksów), nie uwzględnia okoliczności w jakich zostały zawarte aneksy, a nadto narusza zasady współzycia społecznego; otóż sens sformułowania „z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 kodeksu pracy” jest taki, że pracodawca nie jest zobowiązany do wypłaty pracownikom odszkodowania lub świadczeń wyrównawczych w wysokościach ustalonych aneksami tylko wówczas, gdy rzeczywiście zaszły przyczyny uprawniające rozwiązanie umów o pracę z pracownikami na podstawie art. 52 § 1 KP; innymi słowy przyczyny nie mieszczące się w hipotezie normy z art. 52 § 1 KP - a więc okoliczności w rzeczywistości nie stanowiące ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych lub nie wyczerpujące znamion przestępstwa uniemożliwiającego dalsze zatrudnianie pracowników na zajmowanym stanowisku - są „innymi przyczynami niż wskazane w art. 52 § 1 KP”; pominięcie przez sąd okoliczności w jakich zostało złożone oświadczenie kreujące roszczenia odszkodowawcze lub wyrównawcze polegało na tym, iż Sąd pominął, że w stanie prawnym obowiązującym na dzień 30.11.2015 r. zawarcie terminowych umów o pracę (bez zastrzeżenia w umowach o pracę dla pracownika i pracodawcy możliwości jej

wypowiedzenia za dwutygodniowym okresem wypowiedzenia, o którym mowa w dawniej obowiązującym art. 33 KP) było zasadniczo możliwe tylko w oparciu o art. 52 KP. Pominięcie przez sąd rejonowy okoliczności w jakich zostało złożone oświadczenie kreujące roszczenia odszkodowawcze lub wyrównawcze, a także naruszenie zasad współzycia społecznego, polegało także na tym, iż przedmiotowe aneksy (tj. § 1 ust. 2 aneksu z 30.11.2015 r. zawartego z P. S. (3), oraz § 1 ust. 2 aneksu z 30.11.2015 r. zawartego z R. S. (1)) zawierały obowiązek pracodawcy do „dołożenia wszelkich starań, aby Pracownik zatrudniony był na warunkach określonych w niniejszej umowie o pracę co najmniej 3 lata, tj. do 31 grudnia 2018 r.”. Otóż niemoralne byłoby (sprzeczne z zasadami współzycia społecznego) podejmowanie wszelkich starań przez pracodawcę o utrzymanie więzi z pracownikiem nawet wówczas, gdyby pracownik (któryś z dwóch ww. powodów) dopuścił się poważnych (najczęściej zawinionych umyślnie) przewinień opisanych w art. 52 § 1 KP - wówczas także takie postanowienie umowy o pracę należałoby uznać za nieważne na mocy art. 473 § 2 KC; w konsekwencji ww. postanowienia aneksów należało rozumieć w ten sposób, iż powodowie nie otrzymaliby odszkodowania, gdyby powodowie dopuścili się naruszeń wskazanych w art. 52 § 1 KP;

b) art. 65 § 1 i 2 KC z 300 Kodeksu pracy poprzez ewidentnie mylne przyjęcie przez sąd rejonowy, iż klauzule z § 3 ust. 1 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną P. S. (1) oraz z § 4 ust. 1 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną R. S. (1) wykluczają uprawnienia powodów do przedmiotowych świadczeń odszkodowawczych lub wyrównawczych, jeżeli do „rozwiązania lub wygaśnięcia umów o pracę” dojdzie „w trybie art. 52 § 1 KP”, podczas gdy ww. klauzule nie posługują się sformułowaniem „w trybie art. 52 § 1 KP” i w efekcie nie uzależniają przyznania odszkodowania/świadczenia wyrównawczego od trybu rozwiązania umowy o pracę z art. 52 § 1 KP, lecz od rzeczywistego wystąpienia innych przesłanek niż wskazane w art. 52 § 1 KP, tj. takich przesłanek, które nie pozwalałyby pracodawcy na rozwiązanie umów o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 KP;

c) art. 65 § 1 i 2 KC z 300 Kodeksu pracy w zw. z art. 97 § 3 KP w zw. z art. 18 KP w zw. z art. 58 KP i art. 56 § 1 KP poprzez mylne przyjęcie, iż hipotezy z klauzuli § 3 ust. 1 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę zawartej między pozwaną P. S. (1) oraz z § 4 ust. 1 aneksu z 30.11.2015 r. do umowy o pracę do umowy o pracę zawartej między pozwaną a R. S. (1) zostaną spełnione dopiero w momencie uprawomocnienia się orzeczenia sądu stwierdzającego, że rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu w tym trybie umów o pracę, podczas gdy roszczenia R. i P. S. (1) w przedmiocie zasądzenia rzeczonych świadczeń odszkodowawczych lub wyrównawczych nie mają charakteru roszczeń uzupełniających opartych na przepisach kodeksu cywilnego (a w tym art. 415 KC i 471 KC), lecz wynikają wprost z zawartych umów o pracę, które na zasadzie art. 18 § 1 KP wyraźnie wprowadziły dla powodów wyższe odszkodowanie niż przewidziane w art. 58 KP; naruszenie uprzywilejowanej w świetle zawartych aneksów z 30.11.2015 r. pozycji powodowych pracowników przez Sąd I Instancji polegało także na tym, że sąd ten uznając, iż roszczenia powodowych pracowników R. i P. S. (1) mają charakter uzupełniający (lub innymi słowy o innym charakterze prawnym niż wynikającym z art. 58 KP) przesądził, że powodowie w dodatkowym procesie uzupełniającym będą zobligowani w szczególności udowodnić, czy po rozwiązaniu stosunku pracy wykazali aktywność w poszukiwaniu nowego zatrudnienia, zaś brak tej aktywności podlegałby uwzględnieniu jako przyczynienie się do powstania szkody i powodowałoby pomniejszenie odszkodowania;

d) art. 65 § 1 i 2 KC z 300 Kodeksu pracy w zw. z art. 18 KP poprzez pominięcie przez Sąd i Instancji, iż aneks z 30.11.2015 r. zawarty z R. S. (1) zawierał także klauzulę § 4 ust. 2 i klauzulę § 1 ust. 2, a także, że aneks z 30.11.2015 r. dotyczący P. S. (1) zawierał klauzulę § 3 ust. 2 i klauzulę § 1 ust. 2, z których wynikało prawo powodów do świadczeń wyrównawczych w wysokości różnicy między wartością świadczeń opisanych w aneksach, a wartością świadczeń wynikających ze zmienionych warunków umowy o pracę za czas od dnia niekorzystnej zmiany umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 r. Otóż przez „zmianę” umowy o pracę należy w świetle zasad współzycia społecznego rozumieć także sytuację, w której pracownicy zostaliby pozbawieni świadczeń z umowy o pracę na skutek wadliwego rozwiązania umów o pracę w trybie art. 52 § 1 KP; w innym wypadku działanie pracodawcy rozwiązującego umowę o pracę na skutek niezgodnego z prawem stosowania art. 52 § 1 KP służyłoby „obejściu” uprawnień zagwarantowanych powodowym pracownikom w § 4 ust. 1 i 2 i § 1 ust. 2 ww. aneksu dotyczącego R. S. (1), i w § 3 ust. 1 i 2 i § 1 ust. 2 ww. aneksu dotyczącego P. S. (1); w niniejszej sprawie sprzeniewierzenie się przez pracodawcę wyżej wskazanym klauzulom aneksu doprowadziło do uwolnienia się przez pracodawcę do wypłaty ww. świadczeń wyrównawczych, jak

i od obowiązku zatrudniania powodów przez okres 3 lat; należy przy tym zwrócić uwagę, iż przez „zmianę” według Internetowego Słownika Języka Polskiego rozumie się „fakt, że (...) coś staje się inne niż dotychczas”;

e) art. 481 § 1 KC w zw. z art. 455 KC w zw. z art. 300 KP poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I Instancji, iż roszczenia powodów R. S. (1) i P. S. (1) stawały się wymagalne w kontekście możliwości naliczania odsetek dopiero od daty wyrokowania, podczas gdy z wezwań do zapłaty z 17.05.2016 r. skierowanych do pozwanej, jak i z treści pozwu wyraźnie wynikało, iż powodowie domagają się odszkodowania w związku z bezprawnym rozwiązaniem umów o pracę bez wypowiedzenia, tj. odszkodowania, którego wysokość tak w minimalnej wysokości (3-krotność wynagrodzenia powodów zgodnie z art. 58 KP), jak i maksymalnej wysokości (wynikającej z zawartych aneksów z 30.11.2015 r.) była znana pozwanej w dacie otrzymania wezwań do zapłaty z 17.05.2016 r. lub co najmniej w dacie otrzymania odpisu przedmiotowych pozwów; ponadto w treści pozwów powodowie zażądali wyraźnie żądania odsetkowego od konkretnej wysokości roszczeń (obejmujących także odszkodowanie w minimalnej wysokości z art. 58 KP), i od konkretnej daty (24 maja 2016 r.);

f) art. 8 KP w zw. z art. 57 § 2 KP w zw. z art. 39 KP poprzez błędne uznanie przez Sąd I instancji, iż zasądzenie na rzecz powoda R. S. (2) zgodnie z żądaniem pozwu wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, podczas gdy faktycznie nie można przypisać R. S. (2) żadnego naganego zachowania uzasadniającego eliminację jego roszczenia na podstawie art. 8 KP. Takie naganne zachowanie w związku z rozwiązaniem umów o pracę należy przypisać pozwanej albowiem pozwana nie dążyła do uzyskania od powodów wyjaśnień co było przyczyną zawarcia aneksów z 30.11.2015 r. (a w tym aneksu z 30.11.2015 r. z R. S. (2)), które stały się następnie podstawą rozwiązania stosunków pracy, pozwana nie dążyła do polubownego zakończenia sporu (oświadczenia o rozwiązaniu umów o pracę z powodami zostały złożone bez komentarza przez pracodawcę), pozwana przy rozwiązaniu umów o pracę naruszyła dobra osobiste powodów bezzasadnie przypisując im rzekome popełnienie przestępstwa m.in. z art. 286 § 1 KK, a w tym oczywiście bezzasadnie obarczyła powoda R. S. (2) zarzutem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na szkodę (...) Sp. z o.o. podczas, gdy jak słusznie ustalił sąd I instancji gwarancje zatrudnienia powodów (i związane z tym obciążenia finansowe (...) Sp. z o.o.) były warunkiem sprzedaży udziałów przez J. S. na rzecz (...) Sp. z o.o.; oczywiście nielojalne zachowanie pozwanej polegało na zarzuceniu w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę z R. S. (2), iż w wyrządzonej rzekomo (...) Sp. z o.o. szkodzi przez R. S. (2) - działającego wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi powodami jak i z J. S. (udziałowcem) - znajdowały się zobowiązania (...) Sp. z o.o. do wypłaty R. S. (1) miesięcznego wynagrodzenia za okres 3 lat, na które wprost inwestor (...) Sp. z o.o. zgodził się w załączniku nr 7 do umowy sprzedaży udziałów z 04 lutego 2016 r.; zwłaszcza to wysoce niemoralne zachowanie pozwanej było dobitnie wzmocnione poprzez oczywiście bezpodstawne kwestionowanie przez pozwaną w trakcie niniejszego procesu, iż „pozwana zaprzecza, aby umowa sprzedaży udziałów gwarantowała R. S. (1) warunki zatrudnienia w kształcie, jaki wynika z aneksu do umowy o pracę zawartego w dniu 30 listopada 2015 roku”; należy przy tym zwrócić uwagę, iż spornym aneksem z 30.11.2015 r. R. S. (2) wydłużono umowę o pracę z 15.04.2018 r. do 31.08.2018 r., a więc jedynie o 4,5 miesiąca; należy zauważyć, iż na rozmiar przysługującego R. S. (2) wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy miała wpływ sama pozwana, która przyczyniła się do wydatnego wydłużenia niniejszego postępowania trwającego ponad 2 lata, w tym poprzez składanie wniosku o wyłączenie SSR Adama Skrzypka, czy też wniosku o zawieszenie niniejszego postępowania; nadto naruszenie ww. art. 8 KP przez Sąd Rejonowy polegało na braku wystąpienia „wyjątkowych okoliczności” uzasadniających korekcyjne zastosowanie zasad współżycia społecznego w niniejszej sprawie; tymczasem odmowa skorzystania z prawa podmiotowego R. S. (2) wymagała ostrożności i mogła dotyczyć jedynie okoliczności wyjątkowo rażących i nieakceptowanych ze względów aksjologicznych (zob. Z. Hajn, W kwestii pojmowania "zasady czystych rąk" w orzecznictwie Sądu Najwyższego, s. 145). Dodatkowo nowe okoliczności ujawnione w dniu 05.07.2018 r. po zamknięciu rozprawy w dniu 08.06.2018 r. wskazują, iż rozwiązanie umów o pracę z powodami, jak i złożenie „przeciwko” nim zawiadomienia z 30.06.2016 r. o popełnieniu przestępstwa z art. 286 KK i 296 KK mogło mieć na celu „ukrycie” przed właścicielami (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. (tj. przed właścicielami spółek należących do tej samej „grupy kapitałowej”) działań przedstawicieli (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. mogących stanowić czyny znamiona łapownictwa menadżerskiego z art. 296a § 1 KK;

Wskazując na powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku:

1. w części pkt. 1 wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwoty 45 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 45 000 zł od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

1. w całości pkt. 2 wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwoty 433 406,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 433.406,25 zł od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

Strona powodowa wskazała, że ww. kwota świadczenia głównego w wysokości 433 406,25 zł winna być zasądzona z tytułu świadczeń wyrównawczych przysługujących na mocy umowy o pracę R. S. (1) w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia 6 maja 2016 r. do 31 grudnia 2018 r. (pomniejszonego o zasądzone już na rzecz powoda już 45000 zł) w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przez pracodawcę przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę,

lub ewentualnie w razie nie uwzględnienia ww. roszczenia

z tytułu odszkodowania przysługującemu R. S. (1) z umowy o pracę na podstawie art. 58 KP i art. 18 § 1 KP w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia 6 maja 2016 r. do 31 grudnia 2018 r. (pomniejszonego o zasądzone na rzecz powoda już 45000 zł) w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przez pracodawcę przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę;

2. w części pkt. 3 wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwoty 19 500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 19.500,00 zł od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

3. w całości pkt. 4 wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwoty 187 525 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 187.525,00 zł od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

Strona powodowa wskazała, że ww. kwota świadczenia głównego w wysokości 187 525,00 zł winna być zasądzona z tytułu świadczeń wyrównawczych przysługujących na mocy umowy o pracę P. S. (1) w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia 6 maja 2016 r. do 31 grudnia 2018 r. (pomniejszonego o zasądzone na rzecz powoda już 19.500,00 zł) w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przez pracodawcę przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę,

lub ewentualnie w razie nie uwzględnienia ww. roszczenia

z tytułu odszkodowania przysługującemu P. S. (1) z umowy o pracę na podstawie art. 58 KP i art. 18 § 1 KP w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia 6 maja 2016 r. do 31 grudnia 2018 r. (pomniejszonego o zasądzone na rzecz powoda już 19.500 zł) w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przez pracodawcę przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę;

4. w całości pkt. 5 i 6 wyroku poprzez przywrócenie powodowego pracownika R. S. (2) do pracy na poprzednich warunkach i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda R. S. (2) wynagrodzenia w kwocie 8.500,00 zł brutto miesięcznie za cały okres pozostawania powoda bez pracy począwszy od dnia 06 maja 2016 r. do daty orzekania przez Sąd wraz z odsetkami ustawowymi od ww. wynagrodzenia od dnia podjęcia pracy przez powoda (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 19 lipca 2005 r. II PK 389/2004).

Ponadto strona powodowa wniosła o dopuszczenie na podstawie art. 381 KPC przez Sąd II instancji nowego dowodu:

a) z całości kart akt postępowania karnego przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową K. - Północ pod sygn. akt I Ds. 81.2018 (prowadzenie śledztwa powierzono Komendzie Miejskiej Policji w K. przy ul. (...),(...)- (...) K. sygn. akt RSD 253/18) w sprawie o przestępstwo m.in. z art. 296a § 1 kk na okoliczność, czy jest prowadzone postępowanie karne przeciwko R. T. (2), J. M. i T. B. (byłym przedstawicielom (...) Sp. z o.o. o nr KRS (...), z siedzibą przy ul. (...) w K. oraz byłym przedstawicielom (...) Sp. z o.o. o nr KRS (...) z siedzibą przy ul. (...) w K.)

o przestępstwa łapownictwa menadżerskiego z art. 296a § 1 kk, czy złożenie przez ww. byłych przedstawicieli (...) Sp. z o.o. i (...). z o.o. zawiadomienia z 30.06.2016 r. o popełnieniu przestępstwa przez J., R., R. i P. S. (1) z art. 296 § 1 i 2 KK, 286 § 1 KK w zw. z art. 294 § 1 KK w zw. z art. 12 KK rozpoznawanego przez Prokuraturę Okręgową w Gliwicach pod sygn. akt PO II Ds.9.2016. nastąpiło w zamiarze celowego ukrycia okoliczności mogących świadczyć o popełnieniu przestępstwa łapownictwa menadżerskiego z art. 296a § 1 kk przez ww. byłych przedstawicieli (...) Sp. z o.o. i (...). z o.o., a w konsekwencji, że zachowanie pozwanej związane z rozwiązaniem umów o pracę w dniu 05.05.2016 r. i jak i następujące w powiązaniu z nim zawiadomienie z 30.06.2016 r. złożone przeciwko m.in. R. S. (2) nastąpiło z ewidentnym naruszeniem zasad współzycia społecznego przez pozwaną, a co za tym idzie wykluczało mylne uznanie przez sąd I Instancji, iż zasądzenie na rzecz R. S. (2) wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy stanowiło rzekome nadużycie prawa z art. 8 KPC jako sprzecznego z zasadami współzycia społecznego. Jednocześnie pełnomocnik powodów zaznacza, iż o nowych okolicznościach objętych ww. tezą dowodową powód R. S. (2) dowiedział się dopiero w dniu 05 lipca 2018 r. (po wydaniu skarżonego judykatu) podczas przesłuchania w charakterze świadka J. S. i R. S. (2) w Komendzie Miejskiej Policji w K. w sprawie RSD 253/18 i w związku z tym nie miał możliwości zgłoszenia ww. nowych okoliczności i związanych z tym nowych dowodów w dotychczas prowadzonym postępowaniu o sygn. akt IV P 261/16.

a) wyciągu bankowego pozwanej na dzień 05.05.2016 r. wykazującego, iż w kasie spółki (pозwanej) znajdowała się kwota 1.269.294,72 zł na okoliczność dobrej sytuacji finansowej pozwanej w dacie rozwiązania umów o pracę z powodami przez pozwaną, jak i w dacie zawiązania aneksów z 30.11.2015 r. do umów o pracę z każdym z powodów. Potrzeba powołania tego dowodu na tym etapie wiąże się z koniecznością wzmocnienia tezy, iż sytuacja majątkowa (...) Sp. z o.o. nie uzasadniała przyjęcia, iż prawo powoda R. S. (2) do przywrócenia do pracy jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, jak i konieczności zakwestionowania ustalenia dokonanego przez sąd i instancji, iż „warunkiem zawarcia układu w postępowaniu upadłościowym dotyczącym (...) Sp. z o.o. „było poszukiwanie na rynku branżowym zewnętrznego inwestora, którym okazała się (obecnie) spółka (...) Sp. z o.o.”.

Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu od pozwanej na rzecz wszystkich powodów, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za instancję odwoławczą.

Dodatkowo wniosła o utrzymanie połączenia do wspólnego rozpoznania spraw objętych przedmiotowym wyrokiem łącznym.

Nadto wnoszę o rozpoznanie niniejszej sprawy przez sąd odwoławczy przy drzwiach zamkniętych na podstawie art. 153 § 1¹ i 2 KPC albowiem mogą być ujawnione tak okoliczności stanowiące tajemnice przedsiębiorstwa (a w tym (...) Sp. z o.o. związane z umową sprzedaży udziałów z 04 luty 2016 r.), jak i okoliczności związane z ww. postępowaniem przygotowawczym o sygn. akt I Ds. 81.2018.

Ponadto - w razie uchylecia zaskarżonego wyroku przez Sąd II instancji – strona powodowa wniosła na podstawie art. 44 KPC w zw. z art. 386 § 5 KPC o wyznaczenie przez Sąd Okręgowy wG. do rozpoznania sprawy innego sądu niż Sąd Rejonowy w T. G. Wydział IV Pracy z uwagi na okoliczność, iż w Wydziale Pracy Sąd Rejonowego wT. G. pozostałby jeden sędzia uprawniony do rozpoznania sprawy, tj. A. C., która na mocy prawomocnego postanowienia z dnia 17.11.2016 r. sygn. akt III APz 41/16 Sądu Apelacyjnego w K. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (znajdującego się w aktach sprawy) została wyłączona od orzekania w sprawie na mocy art. 49 KPC. W Wydziale IV Pracy Sądu Rejonowego w T. G. zatrudnionych jest dwóch sędziów, z których jeden (A. S. (2)) orzekał już w I instancji w niniejszej sprawie, a drugi (A. C.) została wyłączona od rozpoznania sprawy.

W odpowiedzi na apelację, strona pozwana wniosła o:

a) oddalenie apelacji w całości;

b) oddalenie wniosku dowodowego powodów o dopuszczenie na podstawie art. 381 k.p.c. dowodu „z całości kart akt postępowania karnego przygotowawczego”, prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową K.-Północ pod sygnaturą akt I Ds. 81/2018, z uwagi na fakt, iż:

- tak sformułowany wniosek dowodowy nie nadaje się do wykonania, gdyż nie wymienia konkretnych dokumentów, z których rzeczony dowód miałby być przeprowadzony a odnosi się do bliżej niesprecyzowanych „kart akt postępowania”, podczas gdy w świetle art. 227 k.p.c., fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być - w kontekście akt postępowania - wykazane jedynie przez konkretne dokumenty, których Powodowie nie sprecyzowali w swym wniosku dowodowym;

- okoliczności mające podlegać udowodnieniu za pomocą ww. dowodu nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

c) oddalenie wniosku dowodowego powodów o przeprowadzenie dowodu z wyciągu bankowego pozwanego na dzień 5 maja 2016 r., na okoliczność dobrej sytuacji finansowej pozwanego w dacie rozwiązania z powodami umów o pracę, z uwagi na fakt, że dowód ten jest dowodem spóźnionym, a powodowie nie wykazali żadnych obiektywnych okoliczności, które wskazywałyby, iż potrzeba powołania tego dowodu powstała dopiero po zamknięciu rozprawy przed Sądem Rejonowym w Tarnowskich Górach jak tego wymaga art. 381 k.p.c., a ponadto ze względu na to, że zgodnie z treścią samego wniosku dowodowego zgłoszony w nim dowód ma służyć „wzmocnieniu tezy” forsowanej przez powodów jakoby przywrócenie do pracy R. S. (2) nie było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, co nie jest wystarczającą przesłanką do jego dopuszczenia na podstawie art. 381 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., jak również z uwagi na fakt, że okoliczność mająca podlegać udowodnieniu w drodze ww. dowodu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

d) zasądzenie od każdego z powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania wywołanego apelacją, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W piśmie z dnia 14 stycznia 2018 r. strona powodowa złożyła wnioski dowodowe oraz ustosunkowała się do odpowiedzi na apelację. Zgodnie z tym pismem, wniosła o:

a) dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci świadectw pracy wydanych powodom R. S. (1) i P. S. (1) przez pozwaną po częściowym uprawomocnieniu się wyroku z 8 czerwca 2018 r. r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział IV Pracy na okoliczność umieszczonych w świadectwie przyczyn rozwiązania z ww. powodami stosunków pracy, a w konsekwencji na okoliczność zasadności żądań o zasądzenie odszkodowań na rzecz R. i P. S. (1) w zakresie zgłoszonym w pozwach;

b) dopuszczenie dowodu ze sprawozdania finansowego za okres 01.01.2016 r. do 31.12.2016 r. sporządzonego dla (...) Sp. z o.o. (składającego się m.in. z bilansu; rachunku zysków i strat; (...) dodatkowej, obejmującej wprowadzenie do sprawozdania finansowego oraz dodatkowe informacje i objaśnienia), a zwłaszcza załącznika do sprawozdania w postaci noty nr 28 „Informacje o wynagrodzeniach, łącznie z wynagrodzeniami z zysku, wypłaconych lub naliczonych członkom zarządu i organów nadzorczych Spółki”) na okoliczność, iż zawarcie przedmiotowych aneksów przez powodów w dniach 30.11.2015 r. i 11.12.2015 r. uzasadnione było stanem ekonomicznym pozwanej w dacie podpisania ww. aneksów, jak i w dacie rozwiązania umów o pracę z powodami (05.05.2016 r.), oraz na okoliczność, iż żądanie przywrócenia powoda R. S. (2) do pracy nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego;

c) na podstawie art. 308 KPC w zw. z art. 292 i nast. KPC lub na podstawie art. 309 KPC o dopuszczenie, jako dowodu w sprawie z treści umieszczonych na stronie internetowej (...) df-tj. z dokumentów finansowych dotyczącej pozwanej a w tym w szczególności ze sprawozdania finansowego za 2017 rok, dodatkowych informacji i wyjaśnień do sprawozdania i z bilansu na 31.12.2017 r. na okoliczność, iż zawarcie przedmiotowych aneksów przez powodów w dniach 30.11.2015 r. i 11.12.2015 r. uzasadnione było stanem ekonomicznym pozwanej w dacie podpisania w/w aneksów, jak i w dacie rozwiązania umów o pracę z powodami (05.05.2016 r.), oraz na okoliczność, iż żądanie przywrócenia powoda R. S. (2) do pracy nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego;

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów jest częściowo uzasadniona.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutu apelacji najdalej idącego to jest dotyczącego nieważności postępowania, zważyć należy, że jest on nieuzasadniony.

Roszczenie dochodzone przez powodów R. S. (1) i P. S. (1) sformułowane jako świadczenie wyrównawcze ewentualnie odszkodowanie, obejmowało świadczenie z tytułu naruszenia gwarancji zatrudnienia przewidziane w aneksach do umów o pracę z dnia 30 listopada 2015 roku i odszkodowanie na podstawie art. 58 kp z tytułu bezprawnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Stosownie do art. 47 § 2 pkt 1 a) k.p.c. w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników rozpoznaje sprawy: z zakresu prawa pracy o: ustalenie istnienia, nawiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy, o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy

Sąd Najwyższy (w uchwale z 4 lutego 2009 roku w sprawie II PZP. 14/08 i uchwale z 20 marca 2009 roku w sprawie I PZP. 8/08) uznał, że dopuszczalna jest kumulacja przedmiotowa roszczeń w sprawach z zakresu prawa pracy także wówczas, gdy niektóre ze skumulowanych roszczeń powinny być rozpoznane w składzie jednego sędziego (art. 47 § 1 k.p.c.), a inne w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego oraz dwóch ławników (art. 47 § 2 pkt 1 k.p.c.) i - co istotne - jednocześnie nie występują przesłanki wyłączające kumulację przewidziane w art. 191 i 193 k.p.c. Przesłanka taka nie wystąpiła w niniejszej sprawie.

Wysokość roszczenia wyrównawczego/odszkodowania umownego obejmowała odszkodowanie na podstawie art. 58 kp, które rozpoznawane jest w składzie jednego sędziego oraz dwóch ławników. Przyznanie powodom odszkodowania na podstawie art. 58 kp warunkowało prawo do dalszego odszkodowania/ świadczenia wyrównawczego przewidzianego w umowie, albowiem od oceny oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu z powodami umowy o prace, zależało spełnienie przesłanek umownych do tego świadczenia. Kumulacja roszczeń była zatem uzasadniona i dopuszczalna.

Zgodnie z art. 379 pkt 6 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi jeżeli sąd rejonowy orzekł w sprawie, w której sąd okręgowy jest właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu. Zatem nawet jeśli wartość przedmiotu sporu dalszego roszczenia wyrównawczego/odszkodowania uzasadniała właściwość rzeczową sądu okręgowego w I instancji, to nie powadzi to do nieważności postępowania, właściwość rzeczowa sądu okręgowego wynika bowiem z wartości przedmiotu sporu.

Pozostałe zarzuty apelacji są uzasadnione.

Z zebranego materiału dowodowego, Sąd I instancji w znacznej części wyprowadził niewłaściwe wnioski, które w zakresie rzutującym na ocenę roszczeń powodów zostaną omówione poniżej.

Powodowi R. S. (1) i P. S. (1) przysługuje prawo do dalszego odszkodowania na podstawie § 4 (R. S. (1)) i § 3 (P. S. (1)) aneksu do umowy o pracę z dnia 30 listopada 2015 roku, albowiem zostały spełnione przesłanki warunkujące żądanie wypłaty odszkodowania.

Z treści postanowień umownych wynika, że świadczenie wyrównawcze, czy odszkodowanie (a są to świadczenia tożsame ze względu na rodzaj i wysokość- odmiennie nazwane), przysługuje w razie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 kp, przed upływem 31 grudnia 2018 roku, w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Podstawą odpowiedzialności pozwanej są postanowienia umowne. Warunki nabycia prawa powodów do odszkodowania zostały określone w umowie, w umowie określona została także wysokość świadczenia.

Pozwana naruszyła gwarancje zatrudnienia przewidzianą w umowach, rozwiązując z powodami umowy o pracę przed upływem 31 grudnia 2018 roku. Rozwiązanie umów nastąpiło z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 kp, albowiem prawomocnie zostało przesądzone na mocy wyroku Sądu Rejonowego w T. G. z dnia 8 czerwca 2018 roku, że przyczyna wskazana powodom w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia była nieprawdziwa. Sąd I instancji ustalił, że zarzuty stawiane powodom nie znalazły potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Wyrok w części zasądzającej na rzecz powodów odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia jest prawomocny. Przesądzone zatem zostało, że przyczyny z art. 52 § 1 kp nie wystąpiły, pracodawca w sposób bezprawny i nieuzasadniony rozwiązał z powodami umowy o pracę w tym trybie, nie ulega zatem wątpliwości, że rozwiązanie z powodami umów o pracę nastąpiło z innych przyczyn niż wskazane w tym przepisie. Nieuprawniony jest wniosek, że już tylko sam fakt rozwiązania z powodami umowy o pracę w trybie art. 52 kp wyłącza prawo do odszkodowania, albowiem taka interpretacja nie wynika z treści postanowień umownych, nadto prowadziłaby do nadużyć ze strony pracodawcy, który chcąc uniknąć wypłaty odszkodowania stosowałby ten tryb bez względu na to czy istnieją uzasadnione przyczyny do rozwiązania umowy o pracę na tej podstawie. Ocena zatem czy warunek rozwiązania umowy z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 kp został spełniony, musi być dokonana z uwzględnieniem okoliczności, czy oświadczenie, które zostało złożone przez pracodawcę o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia było uzasadnione czy też nie. Jeśli było nieuzasadnione, to nie może budzić wątpliwości, że przyczyny wskazane w art. 52 kp nie zaistniały. Przyczyna która uznana została za nieprawdziwą jest przyczyną nieistniejącą. Nie ma potrzeby dokonywania wykładni woli stron umowy, gdyż do takich wniosków prowadzi logiczna wykładnia literalna postanowień umownych.

Zauważyć również należy, na co zwrócił uwagę także Sąd I instancji, że w przypadku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę, pracodawca ma obowiązek zamieścić w świadectwie pracy informacje, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę - art. 97 § 3 kp. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 r. (Dz.U z 2018 r., poz 1289) w § 7 ust. 4 precyzuje sposób umieszczenia tej informacji w ten sposób, że zobowiązuje pracodawcę do wydania nowego świadectwa, zawierającego informację o rozwiązaniu umowy za wypowiedzeniem pracodawcy, w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądu w tej sprawie. Zatem wobec wadliwego rozwiązania umów o pracę bez wypowiedzenia, które zostało stwierdzone orzeczeniem sądu, należy przyjąć, że do rozwiązania stosunku pracy doszło za wypowiedzeniem pracodawcy, a zatem z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 kp.

Mając na uwadze powyższe, w rozpoznawanej sprawie ziścił się zatem warunek nabycia przez powodów prawa do odszkodowania.

Należy podkreślić, co nie budzi wątpliwości, biorąc pod uwagę treść umów o pracę, że wypłata odszkodowania- zarówno co do zasady jak i co do wysokości - nie została uzależniona od wykazania szkody. Powodowie swoje roszczenie wywodzą z postanowień umownych, w których wysokość odszkodowania została precyzyjnie określona w zryczałtowanej wysokości. Uzgodniono, że powodom przysługuje świadczenie w wysokości wynagrodzenia za czas od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę do dnia 31 grudnia 2018 roku.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, zryczałtowana wysokość odszkodowania pozwala uniknąć prowadzenia postępowania mającego na celu ustalenie rzeczywistego rozmiaru szkody. Zryczałtowane odszkodowanie należy się drugiej stronie stosunku pracy niezależnie od tego, czy szkoda w ogóle powstała. Powodowie zatem nabyli prawo do świadczeń przewidzianych w aneksach do umów bez względu na to czy ponieśli szkodę, albowiem pracodawca ponosi odpowiedzialność za utratę zatrudnienia na warunkach przewidzianych w umowach.

Ryzykowny charakter odszkodowania nie oznacza jednak, że odszkodowanie nie może być miarkowane. Można bowiem zastosować analogię, do norm kodeksu cywilnego odnośnie kar ustawowych i ich miarkowania (analogia do art. 485 k.c. w zw. z art. 484 § 2 k.c.). Biorąc pod uwagę poglądy doktryny oraz orzecznictwo sądowe przyjmuje się, że miernikami waloryzacji ryczałtów odszkodowawczych w prawie pracy są: ocena zasadności żądanych kwot z punktu widzenia gospodarczego, przeciętnej stopy życiowej, przypadkowość sytuacji, w której znalazł się pracownik korzystający z wysokich odszkodowań ryczałtowych, charakter pracy, staż zakładowy i wreszcie stosunek ryczałtu do wysokości realnej szkody. A zatem także przy odszkodowaniu ryczałtowym, wysokość dochodzonego świadczenia można oceniać przez pryzmat jego rażącego wygórowania. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie m in w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 03.12.2010 roku, w sprawie I PK 126/10, w którym Sąd ten stwierdził, iż przy odszkodowaniu ryczałtowym, należnym z mocy umowy społecznej z tytułu rozwiązania stosunku pracy w okresie gwarancji zatrudnienia, wysokość dochodzonego świadczenia można oceniać przez pryzmat jego rażącego wygórowania oraz w wyroku z dnia 03.11.2010 roku, w sprawie II PK 93/10, w którym Sąd Najwyższy wskazał, iż prawo do odszkodowania na podstawie umowy społecznej jest świadczeniem odrębnym od odszkodowania należnego na podstawie Kodeksu pracy.

Zwrócić uwagę należy, że stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku 11 PK 93/10 zapadło w okolicznościach faktycznych, w których domagano się zasądzenia kwoty prawie miliona złotych za utratę pracy u pracodawcy, u którego staż pracy pracownika wynosił mniej niż okres 1 roku. Inne orzeczenia, w których dopuszczono możliwość miarkowania odszkodowania dotyczyły sytuacji, w których domagano się od pracodawcy kwoty przekraczającej 1.700.000,00zł (por. wyrok SN z 14.09.2010, II PK 67/10), czy też kwoty 800.000 zł (por. wyrok SN z 03.12.2010, II PK 126/10).

W rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do miarkowania wysokości odszkodowania. Podkreślić należy, że gwarancja zatrudnienia powodów do końca 2018 roku, była warunkiem sprzedaży udziałów. Pozwana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością była tzw. „spółką rodzinną”, to powodowie, a także powód R. S. (2), zajmujący kluczowe i strategiczne stanowiska, przyczynili się do jej rozwoju. Gdyby nie jej rzeczywista i potencjalna wartość rynkowa, aktualny udziałowiec nie byłby zainteresowany kupnem udziałów. Bez zagwarantowania powodom zatrudnienia, udziały nie zostałyby sprzedane, co wynika wprost zeznań J. S., które korelują z treścią załącznika nr 7 do umowy sprzedaży udziałów. Na mocy postanowień zapisanych w tym załączniku zagwarantowano powodowi R. S. (1) stanowisko prezesa zarządu, dyrektora zarządzającego na podstawie umowy o pracę na czas określony nie krótszy niż 3 lata, licząc od dnia zawarcia umowy sprzedaży udziałów. Ustalono wynagrodzenie powoda na poziomie 14.000 zł i wprowadzono zapis tożsamy z zapisem wprowadzonym na mocy powołanego aneksu, iż w razie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę zawartej z powodem, z innych przyczyn niż wskazane w art. 52 § 1 kp, przed upływem 3 lat licząc od dnia zawarcia niniejszej umowy, powodowi ma przysługiwać według wyboru świadczenie wyrównawcze/odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za czas do którego jego umowa miała trwać nie więcej niż za 3 lata. Gwarancja zatrudnienia Prezesa zarządu kształtującego politykę kadrową pozwanej, przesądzała realizację gwarancji zatrudnienia powodów R. i P. S. (1). Nie może być zatem mowy o podstępnym i utajnionym wprowadzeniu gwarancji na mocy aneksów z listopada 2015 roku. Nabywca udziałów doskonale zdawał sobie sprawę z tego, iż tylko zagwarantowanie powodom zatrudnienia umożliwi mu nabycie udziałów, co wynika w sposób niebudzący wątpliwości z zebranego przez Sąd I instancji materiału dowodowego, w tym z zeznań świadka Z. Samca, który uczestniczył w negocjacjach i transakcji zakupu udziałów i który wprost wskazał, że gwarancja zatrudnienia powodów była warunkiem sprzedaży udziałów i została zaakceptowana przez nabywcę.

Oceniając adekwatność żądanej przez powodów kwoty odszkodowania Sąd miał na uwadze, iż powód R. S. (1) zatrudniony był w spółce od 1 sierpnia 2000 roku, na strategicznych stanowiskach- zastępcy dyrektora ds. ekonomiczno-finansowych, a od 1 lutego 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku pełnił funkcje prezesa zarządu. Wysokość wynagrodzenia określona na mocy aneksu, od której zależna jest wysokość odszkodowania tj w wysokości 15.000 zł nie jest nadmierna i odpowiadała realiom rynkowym.

Powód P. S. (1) zatrudniony był w spółce wprawdzie od 1 października 2012 roku na stanowisku inspektora ds. budowlano montażowych, ale staż pracy nie może być wyłącznym miernikiem przy ocenie wysokości odszkodowania. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że wysokość wynagrodzenia powoda ustalona aneksem w wysokości 6.500 zł była adekwatna do stażu pracy i zajmowanego stanowiska, nie była wygórowana biorąc po uwagę możliwości finansowe spółki i realia panujące na rynku pracy.

Zasądzone na rzecz powodów odszkodowanie w wysokości 433.407 zł na rzecz powoda R. S. (1) i 187.525 zł na rzecz powoda P. S. (1) nie jest nadmierne. Za taki nie może także zostać uznany okres gwarancji zatrudnienia wynoszący 3 lata.

Gwarancja zatrudnienia pracownika i zagwarantowanie mu wysokiego odszkodowania w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy o pracę jest rozwiązaniem zgodnym z prawem. Strony umowy o pracę miały swobodę w kształtowaniu jej postanowień. Aneksy do umów o pracę zawarte zostały zgodnie z prawem. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że roszczenia powodów pozostają w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego bowiem do realizacji ich prawa doszło na skutek bezprawnego działania strony pozwanej, która aby uniknąć dalszego zatrudnienia powodów i wypłaty świadczeń przewidzianych w umowach, w sposób bezprawny rozwiązała umowy o pracę bez wypowiedzenia z nieuzasadnionych przyczyn. Strona pozwana w sposób celowy i świadomy naruszyła gwarancje zatrudnienia, pozostając w nieuzasadnionym przekonaniu, że zastosowanie trybu przewidzianego w art. 52 kp, bez względu na prawdziwość przyczyn, zwolni ją z odpowiedzialności za wypłatę świadczeń przewidzianych w umowie.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw, by odmówić powodom wypłaty odszkodowania pozostającego w zgodzie z postanowieniami umowy o pracę.

Żądanie przez powodów odszkodowania w wysokości zagwarantowanej w umowie nie pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Stosowanie art. 8 k.p. może mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, w przeciwnym wypadku doszłoby do zachwiania bezpieczeństwa obrotu prawnego. Strona pozwana nie wskazała w żaden sposób, aby zaszły jakiegokolwiek zdarzenia sprzeciwiające się wykonaniu zobowiązania umownego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w punkcie drugim w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 433.407,00 zł tytułem dalszego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 roku i w punkcie czwartym w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 187.525,00 zł tytułem dalszego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 roku. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 300 kp.

Również rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie odsetek ustawowych od zasądzonego odszkodowania jest nieprawidłowe. W wyroku z dnia 14 marca 2017 r (II PK 5/16) Sąd Najwyższy wskazał, że odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, zasądzone na podstawie art. 58 KP, jak również dalej idące przepisy Kodeksu cywilnego, jako zobowiązanie bezterminowe, staje się wymagalne z chwilą wezwania dłużnika do zapłaty w trybie art. 455 KC.

Powodowie przed wytoczeniem powództwa wezwali pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwotach objętych pozwem, zakreślając termin na spełnienie żądania. Odsetki ustawowe za opóźnienie winny zostać zasądzone od dnia 24 maja 2016 roku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i trzecim, w ten sposób, że odsetki ustawowe za opóźnienie zasądził od dnia 24 maja 2016 roku, tj. od upływu terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty.

Apelacja powoda R. S. (2) również jest uzasadniona.

W żadnym wypadku nie można podzielić stanowiska Sądu I instancji iż żądanie powoda przywrócenia do pracy i zasądzenia wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego to jest - art. 8 kp.

Bezspornym było, iż umowa o prace powoda R. S. (2) przekształciła się w umowę o pracę na czas nieokreślony, albowiem powód zatrudniony był u pozwanej od dnia 1 września 2000 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony- czas pełnienia funkcji członka zarządu, następnie został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony z dnia 1 lutego 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2013 roku, następnie na mocy aneksu z dnia 14 listopada 2011 roku wydłużono okres trwania umowy do dnia 15 kwietnia 2018 roku, a na mocy aneksu z dnia 30 listopada 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2018 roku. Bez względu na to czy pierwszą umową okresową była umowa z dnia 1 września 2000 r. czy umowę z dnia 1 lutego 2011 r. doszło do przekształcenia umowy o prace powoda w umowę na czas nieokreślony, zgodnie z brzmieniem art. 25¹ kp.

Stosunek pracy powoda podlegał szczególnej ochronie, ponieważ w dacie rozwiązania stosunku pracy, powodowi brakowało nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego - prawo do emerytury z wieku powszechnego powód urodzony w dniu (...) nabyłby z dniem 10 lutego 2020 roku według przepisów obowiązujących w dacie rozwiązania z powodem umowy o pracę (art. 24 ust 1 b pkt 18 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Nie jest zatem możliwe zastosowanie art. 45 §2 kp w związku z art. 56 § 2 kp. W stosunku do pracownika, który osiągnął wiek przedemerytalny w rozumieniu art. 39 k.p. można natomiast uznać, że jego roszczenie o przywrócenie do pracy nie zasługuje na ochronę w świetle zasad współzycia społecznego i społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego oraz doktryny prawa pracy zastosowanie do sprawy art. 8 k.p. może mieć miejsce jedynie w przypadkach wyjątkowych (ekstremalnych), gdyż niewątpliwie zagraża to bezpieczeństwu obrotu prawnego. Zasada ta ma z pewnością zastosowanie do roszczeń pracownika z tytułu naruszenia przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego miały miejsce liczne przypadki nieuwzględnienia roszczenia o przywrócenie do pracy i przyznanie jedynie odszkodowania w oparciu o art. 8 k.p. Jednak uzasadniały to wyjątkowe okoliczności sprawy, tip. dotyczące szczególnie rażącego naruszenia obowiązków, okoliczności objęcia ochroną szczególną, czy braku uzyskania zgody na rozwiązanie stosunku pracy (zól), na ten temat uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2009 r., I PK 45/09, LEX nr 607245).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2015 roku (III PK 68/14), stosowanie art. 8 KP (podobnie jak analogicznego art. 5 KC) oznacza pozbawienie danego podmiotu możliwości korzystania z prawa, które mu w świetle przepisów prawa podmiotowego przysługuje. Prowadzi to więc zawsze do osłabienia zasady pewności prawa i przełamuje domniemanie korzystania z prawa w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego i jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem. Z tego względu zastosowanie przez sąd konstrukcji nadużycia prawa jest dopuszczalne tylko wyjątkowo i musi być, zgodnie z ustalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny prawa, szczegółowo uzasadnione. Uzasadnienie to musi wykazać, że w danej indywidualnej i konkretnej sytuacji, wyznaczone przez obowiązujące normy prawne typowe zachowanie podmiotu korzystającego ze swego prawa, jest ze względów moralnych, wyznaczających zasady współzycia społecznego, niemożliwe do zaakceptowania, ponieważ w określonych, nietypowych okolicznościach zagraża podstawowym wartościom, na których opiera się porządek społeczny i którym prawo powinno służyć.

Powodowi R. S. (2), nie można przypisać żadnego naganego zachowania. Lektura uzasadnienia Sądu I instancji prowadzi do wniosku, iż sprzeczność żądania powoda z zasadami współzycia społecznego, Sąd ten wywiódł wyłącznie z faktu, iż powód przebywa obecnie na emeryturze i „nie chce pracować”, a zgłoszone żądanie ma służyć wyłącznie możliwości uzyskania wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy. Takie wnioski są całkowicie nieuprawnione i niezrozumiałe. Nie wiadomo na podstawie jakich dowodów Sąd I instancji wywiódł tezę, iż powód „nie chce pracować”. Nadużycia prawa nie można wywodzić z faktu, iż pracownik który był w okresie ochronnym prawo do emerytury w końcu uzyskał, jak i z faktu iż korzysta z roszczeń zagwarantowanych przepisami prawa. Brak jakichkolwiek podstaw do uznania, że zachowanie powoda, który w toku procesu nabył prawo do emerytury i nadal domaga się przywrócenia do pracy jest ze względów moralnych niemożliwe do zaakceptowania. Trudno także uznać, że ewentualny brak kwalifikacji wykonywania obowiązków doradcy zarządu (czego, co należy podkreślić w żadnym wypadku nie można uznać za słuszne, biorąc pod uwagę doświadczenie zawodowe powoda, wieloletnie sprawowanie funkcji Prezesa Zarządu spółki oraz jego realny wpływ na rozwój spółki) świadczy o sprzeczności żądania z art. 8 kp.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, ochrony przewidzianej w art. 8 kodeksu pracy może żądać jedynie ten kto sam postępuje nienagannie, (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2016 r., I PK 134/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 października 2016 r., III APa 22/16). W rozpoznawanej sprawie to pracodawca zachował się w sposób bezprawny dokonując rozwiązania z powodem umowy o pracę z naruszeniem art. 52 § 1 kp. Pozwany nie może zatem podnosić zarzutu działania powoda niezgodnie z zasadami współzycia społecznego, gdyż to pozwany naruszył przepisy prawa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w punkcie piątym w ten sposób, że w miejsce zasądzonego odszkodowania na podstawie art. 56 § 1 kp, przywrócił powoda R. S. (2) do pracy u pozwanej na dotychczasowych warunkach oraz w punkcie szóstym w ten sposób, że na podstawie art. 56§1 kp w zw z art. 57§ 2 kp, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwoty: 7.411,99 zł za miesiąc maj 2016 r (z uwzględnieniem wypłaconego powodowi za ten miesiąc wynagrodzenia wynikającego z dokumentacji placowej) i po 8.500 zł miesięcznie od dnia 1 czerwca 2016 roku do dnia wydania wyroku, tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia pracy przez powoda w terminie 7 dni od dnia wydania wyroku.

W pozostałym zakresie tj w zakresie żądania zapłaty ponad kwotę 7.411,99 zł za miesiąc maj 2016 r. oraz zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonego wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy- powództwo zostało oddalone. Pracodawca nie pozostaje w opóźnieniu z zapłatą wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w okresie przed przywróceniem pracownika do pracy, zgłoszeniem przez niego gotowości niezwłocznego podjęcia pracy i restytucją stosunku pracy. W wyroku z dnia 6 stycznia 2009 r ił PK 117/08 (Legalis numer 230689) Sąd Najwyższy orzekł, że świadczenie pracodawcy staje się wymagalne dopiero z chwilą zgłoszenia przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy po przywróceniu do pracy i dopiero od tej daty mogą być naliczane odsetki od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r, 11 PK 363/04, OSNP 2006 nr 7-8, poz. 111).

Apelacja zatem w tym zakresie została oddalona na podstawie art. 385 kpc.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe powodów zgłoszone w postępowaniu apelacyjnym jako spóźnione na podstawie art.381 kpc.

Zmiana wyroku skutkowałą zmianą orzeczenia o kosztach procesu i tak na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art.98 § 1 i 3 kpc i art. 99 kpc. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok:

- w punkcie siódmym, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 9.720 zł tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu, stanowiących różnicę pomiędzy łącznymi kosztami w kwocie 34.721 zł, a zasądzonymi przez Sąd I instancji w kwocie 25.001 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalona została na podstawie § 2 pkt 7 w zw z § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października

2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 r., po (...)) obowiązującego w dacie wniesienia pozwu.

- w punkcie ósmym w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 9.720 zł tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu, stanowiących różnicę pomiędzy łącznymi kosztami w kwocie 21.152 zł, a zasądzonymi przez Sąd I instancji w kwocie 11.432 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalona została na podstawie § 2 pkt 7 w zw z § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 r., po (...)) obowiązującego w dacie wniesienia pozwu.
- w punkcie dziewiątym w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda R. S. (2) kwotę 10.080 zł tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu, stanowiących różnicę pomiędzy łącznymi kosztami w kwocie 16.260 zł, a zasądzonymi przez Sąd I instancji w kwocie 6.180 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalona została na podstawie § 9 ust 1 pkt 11 § 2 pkt 7 w zw z § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 r., po (...)) obowiązującego w dacie wniesienia pozwu.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 99 kpc .

Koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym na rzecz powoda R. S. (1) wyniosły 25.721 zł. Na tą kwotę złożyła się opłata od apelacji w kwocie 21.671 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.050 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 w zw z § 9 ust 1 pkt 2 i § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2016 roku, poz 1667).

Koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym na rzecz powoda P. S. (1) wyniosły 11.402 zł. Na tą kwotę złożyła się opłata od apelacji w kwocie 9.377 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.025 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 6 w zw z § 9 ust 1 pkt 2 i § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2016 roku, poz 1667).

Koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym na rzecz powoda R. S. (2) wyniosły 9.270 zł. Na tą kwotę złożyła się opłata od apelacji w kwocie 5.100 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.170 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 w zw z § 9 ust 1 pkt 2 oraz § 9 ust 1 pkt 1 i § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2016 roku, poz 1667).

(-) SSR del. Magdalena Kimel (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia